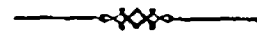
ANNOTATIONES CRITICAE

AD

THEMISTII ORATIONES.

(*Continuantur e Mnemosyne* XI. *p.* 224.)

Themistius ubi ridet eos qui *ῥηματίσκια παμπάλαιά τε καὶ αἰνιγματώδη ὑπὸ χρόνου* usurpabant p. 254 C. haec ipsa *ῥηματίσκια* Platoni sublegit. Plato in *Theaeteto* p. 180 A. lepide admodum ita scripsit: *ἄν τινά τι ἔρῃ, ὥσπερ ἐκ Φαρέτρας ῥηματίσκια αἰνιγματώδη ἀνασπῶντες ἀποτοξεύουσι, κἂν τούτου ζητῇς λόγον λαβεῖν τί εἴρηκεν ἑτέρῳ πεπλήξει καινῶς μετωνομασμένῳ, περανεῖς δὲ οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδένα αὐτῶν.* Audi nunc Themistium: *αἰσθανομένη ξένως ἔχοντας ἡμᾶς τῆς σοφωτέρας διαλέκτου συσκευασαμένη ῥηματίσκια παμπάλαιά τε καὶ αἰνιγματώδη ὑπὸ χρόνου ἐκπαταγεῖ ἡμῖν τὰ ὦτα. — εἰ δὲ δὴ καὶ ἐρέσθαι ἐπιχειρήσεις μὴ συνεὶς ὅ τι εἴρηκεν ἑτέρῳ πεπλήξῃ* (leg. *πεπλήξει*) *ὀνόματι δυσκολώτερον ὠνομασμένῳ, περανεῖς δὲ οὐδέποτε οὐδέν.* Graculum vides alienis plumis exornatum. Ne quid in iis Themistio quod suum dicere possit relinquatur, sciendum est quod dixit *ξένως ἔχοντας τῆς σοφωτέρας διαλέκτου*, sumtum esse e Platonis *Apologia* p. 17 D: *νῦν ἐγὼ πρῶτον ἐπὶ δικαςήριον ἀναβέβηκα, ἔτη γεγονὼς πλείω ἑβδομήκοντα· ἀτεχνῶς οὖν ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως.* Integrum hunc locum descripsi ut ex eo mendum tollerem: *ἔτη πλείω ἑβδομήκοντα* Graece dici non potest, et apud Thucydidem VI. 95 supplendum est *ἐπράθη ταλάντων οὐκ ἔλασσον* (*ἢ*) *πέντε καὶ εἴκοσιν.* Quum multi Codices *πλείω* omittant aut *ἔτη γεγονὼς ἑβδομήκοντα* scribendum, aut (quod mihi quidem verius videtur) *ἔτη γεγονὼς σχεδὸν ἑβδομήκοντα.*

Habent hoc plerique omnes seri Atticorum imitatores ut verbis antiquis et olim obsoletis inepte admisceant vocabula

de trivio sumta, plebeia et sordida, quibus faex aequalium suorum uti solebat. Carpitur eo quoque nomine Lexiphanes apud Lucianum cap. 25, quod *ὑπεράττικος εἶναι ἀξιῶν καὶ τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος* plurima orationi misceret plebeia vocabula, *οἷον τὸ ἴπτατο καὶ τὸ ἀπαντώμενος καὶ τὸ καθεσθείς οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς.* Eodem morbo saepe Themistium laborare videbis, cuius rei unum exemplum apponam quod legitur pag. 254 A, ubi queritur simulatam et fucatam nonnullorum sapientiam imperitae multitudini imponere quia nemo apud eos esset qui ipse vera sapientia praeditus illorum vanitatem confutare posset: *εἰ μέν τις ἀφίκοιτο εἰς τὴν πόλιν ῥητορικὸς προσποιούμενος εἶναι*, inquit, non diu latebit, quoniam multi apud nos sunt harum rerum periti a quibus admoneamur: *σοφίαν δὲ αὐτοὶ μὲν οὔπω κεκτήμεθα, τῷ δὲ ἔχοντι αὐτὴν ἀπιϛοῦμεν καὶ οἰόμεθα ὑπὸ ζήλου καὶ βασκανίας σκυβαλίζειν τε καὶ διαπτύειν ὃν ἡμεῖς διὰ ταύτην τὴν φαντασίαν μόνον οὐκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρομεν πόρρω ὄντες τοῦ εἰδέναι ὅτι οὐδεὶς σοφὸς δύσνους τῷ ὁμοίῳ.* Haec quoque laciniis Platonicis tamquam gemmulis distincta sunt, primum e libro X *de Rep.* p. 600 D. *ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φιλοῦνται ὥϛε μόνον οὐκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἑταῖροι*, deinde ex *Theaeteto* p. 151 C: *πόρρω ὄντες τοῦ εἰδέναι ὅτι οὐδεὶς θεὸς δύσνους ἀνθρώποις*, sed his pannis purpureis late splendentibus assuit Themistius verbum de trivio sumtum *σκυβαλίζειν*, quo nihil esse potest sordidius. Delegi hunc locum potissimum e multis, ut eum obiter immani scribarum errore liberarem. Scribae enim Themistium induxerunt pugnantia secum ridiculum in modum dicentem et *prorsus contrarium* quam quod dixerat. Nihil enim a Themistii sententia alienius est quam quod editur: *σοφίαν δὲ αὐτοὶ οὐ κεκτήμεθα, τῷ δὲ ἔχοντι αὐτὴν ἀπιϛοῦμεν.* Contra enim acerbe queritur simulatam sapientiam apud omnes esse in honore quia nemo sit sapientia praeditus, quo admonente populus veram sapientiam a vana et inani sapientiae specie distinguat. Dixerat paulo ante p. 253 B: *διὰ τί οὖν οὗτοι μὲν* (mali artifices et oratores) *ἡμᾶς οὐκ ἀπατῶσιν, — σοφὸν δὲ πειθόμεθα εἶναι καὶ τὸν μὴ ὄντα;* et sibi ipse responderat: *ἐπεὶ ἡμεῖς οἱ πολλοὶ ὦτα μὲν κεκτή-*

μεθα καὶ ὀφθαλμούς, σοφίαν δὲ οὔ. Quomodo igitur dicere statim potuit: τῷ δὲ ἔχοντι τὴν σοφίαν ἀπιςοῦμεν et continuo addere, homines eum quem sapientem esse opinentur μόνον οὐκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρειν? Removebit has molestias omnes unius vocabuli emendatio. Mendum est in δὲ ἔχοντι. Quid multa? corrigendum est τῷ δ' ἐλέγχοντι αὐτὴν ἀπιςοῦμεν. Si quis eam sapientiam redarguit, inquit, et argumentis vanam et futilem esse convincit, ei fidem non habemus καὶ οἰόμεθα ὑπὸ ζήλου τε καὶ βασκανίας — διαπτύειν ὃν ἡμεῖς — ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρομεν. Luce clarius est haec dici de aliquo sapientiae reprehensore, qui vulgo existimaretur livore et invidia ductus ea carpere et rodere, quae vulgus hominum miraretur ac stuperet. Perspicuum est quam facile δὲ ἔχοντι et δ' ἐλέγχοντι confundi potuerint.

Continuo sequitur locus eodem ridiculo genere erroris inquinatus ut Themistius *plane contrarium* dicat atque eum revera dixisse manifestum est. Miror subinde quo pacto ista Harduinos et Petavios fugerint, nam Dindorfius non nisi propere et festinanter ista legisse videtur. Editur: οὐδεὶς σοφὸς δύσνους τῷ ὁμοίῳ. ἀλλὰ τῷ οὐ κατὰ νόμον μεμυημένῳ τὸν ναρθηκοφόρον Βάκχον ἡγεῖσθαι οὐ συγχωρεῖ τὰ μυςήρια. Est paulo tumidior oratio, sed minime ad intelligendum difficilis. Respicitur notus versiculus:

πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε Βάκχοι.

et his nominibus veri sapientes et qui sapientiam simulant inter se distinguuntur. Satis perspicuum est Themistium hoc dicere: *Nemo sapiens sapienti est malevolus, sed qui vere sapiunt sapientiae simulatores ferre non possunt.* Itaque delenda negatio est et pro τῷ οὐ κατὰ νόμον μεμυημένῳ Themistius dederat: τῷ κατὰ νόμον μεμυημένῳ τὸν ναρθηκοφόρον Βάκχον ἡγεῖσθαι οὐ συγχωρεῖ τὰ μυςήρια.

Prorsus idem error, ut negatio contra loci sententiam irreperet, iterum in eadem oratione commissus est p. 245 B: ἀλλ' ὅπερ λέγω, εἰ μὴ συγχωροίην ὑμῖν φιλόσοφος εἶναι, πάντως τέρας τὸ παρ' ἐμοῦ γενόμενον. Res ipsa clamat scribendum esse: εἰ συγχωροίην ὑμῖν φιλόσοφος εἶναι. Multis enim

verbis Themistius initio orationis declaraverat falso sese pro philosopho haberi, veluti p. 224 A: *φιλόσοφος οὔτε εἶναι ἡγοῦμαι τούς τε ἡγουμένους ἐξαπατᾶσθαι ὑπολαμβάνω*, et post pauca: *ἰδοὺ γὰρ ὑμῖν διαρρήδην αὐτὸς ἐγὼ λέγω κατ' ἐμαυτοῦ ὅτι τούτου μοι τοῦ ὀνόματος οὐδὲν προσήκει*, et alia multa in eandem sententiam addidit. Poteratne igitur apertius secum ipse pugnare quam ut diceret: *εἰ μὴ συγχωροίην ὑμῖν φιλόσοφος εἶναι*?

Persequar nunc deinceps omnes ex Oratione XXI locos, qui mihi aliquam labem contraxisse videntur.

Vetus error obsidet exordium p. 243 A: *Ἄνδρες —, τί κάθησθε ἐκπεπληγμένοι; τί δὲ συνέχεσθε ὑπὸ θάμβους; ὅπου ὑμῖν καινὸν καὶ ἀλλόκοτον καταφαίνεται ἄνδρα τοῦ φιλοσοφίας ὀνόματος ἀξιούμενον — ἑωρᾶσθαι καθήμενον ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ κτἑ.* Pro *ὅπου* in aliis est *ὅτι που*, sed utrumque vitiosum esse facile apparet. Quid legendum sit nullo labore colliges ex Platone, cuius unum et alterum locum subiiciam. *Theaet.* p. 146 A. *τί σιγᾶτε; οὔτι που ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι*; *de Rep.* II. p. 362 D. *οὔτι που οἴει ἤδη ἱκανῶς εἰρῆσθαι περὶ τοῦ λόγου*; *Alcibiad.* I. p. 113 E: *οὔτι που αὖ σὺ οἴει ταῦτ' εἰδέναι*; Saepius sic Aristophanes loquitur, veluti Ran. 523:

ἐπίσχες οὗτος. οὔτι που σπουδὴν ποιεῖ
ὁτιή σε παίζων Ἡρακλέα 'νεσκεύασα;

et multis aliis locis. Viden illud ipsum in *ὅτι που* latere? *οὔτι που ὑμῖν καινὸν καὶ ἀλλόκοτον καταφαίνεται*; Themistius etiam alibi sic locutus est, ut p. 3 B. *οὔτι που δύσβατόν γέ τινα καὶ ἐπίσκιον*, et p. 59 C: *οὔτι που οἴεσθε μαγγανείαν τὸ χρῆμα καὶ μανίαν*;

Mendo non caret quod continuo sequitur *μέλλοντα ὑμᾶς προκαλέσασθαι — εἰς κρότους*. Themistius dederat *προκαλέσεσθαι*, ut solet verbo *μέλλειν* futurum addere, quod scribae in aoristum de more convertunt. Bene correxit Dindorfius p. 124 A. *μέλλοντα ἀπολαύσεσθαι* pro *ἀπολαύσασθαι*, quod barbarum est. Eodem modo corrige p. 269 B.

μελλούσῃ — ἐπορέξεσθαι pro ἐπορέξασθαι. Sine mendo legitur p. 274 A. μέλλει διαρρυήσεσθαι. Forma προκαλέσομαι apud sequiores in usu erat pro vetere προκαλοῦμαι. Themistius solet τελέσω, ἀκέσομαι, ἐλάσω et similia contra Atticorum consuetudinem usurpare, de qua re alius dabitur dicendi locus.

Soloece loquitur Themistius p. 243 B. ubi dicit: πατρὸς μὲν οἶδα ἐμαυτὸν γενέσθαι — φιλοσόφου, quae Latina, non Graeca compositio est. Veteres dixissent πατρὸς μὲν οἶδα γεγονώς, ut apud Aristophanem est:

οἶδα μὲν ἀρχαῖόν τι δρῶν κοὐχὶ λέληθ' ἐμαυτόν.

et apud caeteros omnes constanter.

Excidit ἂν pag. 244 B. ex his: οὕτω γὰρ δὴ μάλιςα ὁ τύπος εἰσίοι τε καὶ ἐνδύοιτο, quae sumta sunt ex Platone *de Rep.* II. p. 377 B. μάλιςα γὰρ δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος, ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάςῳ, sed una litterula inserta apud Themistium scribendum est μάλις' ἂν ὁ τύπος εἰσίοι.

Iterum peccavit Themistius p. 244 C. quum scriberet: ἐμὲ δὲ ἐμισείτην τὼ πατέρε τούτω καὶ ἀπηχθέσθην. Non enim *imperfectum* est ἀπηχθέσθην, ut ille opinabatur, sed *aoristus*. Praeterea ἀπηχθόμην apud Veteres omnes passivam notionem habet poniturque pro ἐμισήθην. Recentiorum vitiosa συνήθεια est ponere formam ἀπέχθομαι idque pro ἐχθρός sive πολέμιός εἰμι, *inimicum esse alicui*, et simpliciter *aliquem odisse*. Itaque apud Themistium ἐμισείτην et ἀπηχθέσθην sunt prorsus ἰσοδύναμα.

Aoristus ἀπήχθεσθε apud Thucydidem II. 63. κινδύνου ὧν ἐν τῇ ἀρχῇ ἀπήχθεσθε ex ipsa rei natura in perfectum ἀπήχθησθε convertendum est, quae forma recte legitur I. 75 et 76, nisi quod in cap. 76 dissentiunt libri in ἀπήχθησθε et ἀπήχθεσθε. Futurum ἀπεχθήσει semper mihi visum est Isocrati esse reddendum pag. 6 B. τοῖς μὲν οὐκ ἀπεχθὴς ἔσει, τοῖς δὲ φίλος γενήσει, imo vero οὐκ ἀπεχθήσει, ut apud Platonem est in *Philebo* p. 58 C. οὐδὲ γὰρ ἀπεχθήσει Γοργίᾳ, et aliis locis.

Platonica fere sunt quae habet Themistius p. 244 C: ἀλλ' ἐγὼ νωθής τε πρὸς παιδείαν ἔφυν καὶ ἀτεράμων καί μοι σκληρίας ὑπόπλεων ξυνεπάγη τὸ ἐκμαγεῖον, quorum τὸ ἐκμαγεῖον sumsit ex *Theaeteto* p. 191 C, θὲς δή μοι — ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐνὸν κήρινον ἐκμαγεῖον κτέ. ad quem locum respicit p. 105 A: φύσιν κηρίνου παντὸς ἐκμαγείου εὐπλαστοτέραν πρὸς ἀρετήν, et p. 144 B: ἕτοιμος εἰς τὴν ψυχὴν καταδέχεσθαι ἃ ἐγγράφοιμι μᾶλλον ἢ τὸ κήρινον ἐκμαγεῖον τὰ γράμματα τοῦ σιδηρίου.

Haec quoque ex Platone sumta sunt quae leguntur p. 246 D. τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ πρὸς Διὸς ὁ χαλκεὺς ἐκεῖνος ὁ φαλακρὸς καὶ σμικρὸς, ὁ νεωστὶ τῶν δεσμῶν λελυμένος, ὁ τὸ σεμνὸν ἱμάτιον περιθέμενος μέλλων ἐπιχειρεῖν τῇ δεσποίνῃ. Quicumque haec audiebat paulo eruditior continuo recordabatur loci Platonici in libro VI *de Rep.* p. 495 E: δοκεῖς οὖν τι διαφέρειν αὐτοὺς χαλκέως φαλακροῦ καὶ σμικροῦ νεωστὶ μὲν ἐκ δεσμῶν λελυμένου, — νεουργὸν ἱμάτιον ἔχοντος — διὰ πενίαν καὶ ἐρημίαν τοῦ δεσπότου τὴν θυγατέρα μέλλοντος γαμεῖν. Descripsi haec ad emendandum alium Themistii locum p. 64 C. ubi editur: τοὺς φαλακροὺς δὲ καὶ τοὺς χαλκέας τοὺς ἐπιθεμένους τῇ δεσποίνῃ ὀρφανευθείσῃ, ubi evidens vulgatae vitium lenissimo remedio ita sanandum est ut rescribatur: τοὺς φαλακροὺς δ' ἐκείνους χαλκέας, quemadmodum illo loco est ὁ χαλκεὺς ἐκεῖνος ὁ φαλακρός, utpote omnibus ex Platone notus.

Tollenda est barbara forma ex Themistio p. 247 A. φιλοχρημάτους τε καὶ ἀρπαγέας, imo vero ἅρπαγας, namque ἀρπαγεύς mera est barbaries.

Mirificum et absurdum emblema nescio quomodo irrepsit p. 247 C. ἀξιῶν ὡς ἐν βοσκήμασιν ἄνθρωπος εἶναι ὅτι τὰ ὁμώνυμα ἐπίσταται [ἢ οὐκ ἐπίσταται] καὶ ᾗ διαφέρει τὸ διότι καὶ τὸ καθότι. Miror unde ista sese in verba Themistii insinuaverint, sed nullo pacto servari posse, nisi ut Themistius ineptiat, id vero perspicuum est.

Male mulcatus locus est p. 247 C. ἢ διαφέρει τὸ διότι καὶ τὸ καθότι καὶ τὰ τοιαῦτα ἄττα ἀτεχνῶς σκοτεινὰ καὶ λωβὰ ῥήματα τῆς Ἀριστοτέλους διαλεκτικῆς. Primum scribe καὶ τοιαῦτ' ἄττα — ῥήματα. Deinde quaero quid lateat in λωβά. Infelix est Stephani coniectura κολοβά. Pueruli balbutientis verba sunt κολοβά, Aristotelis vocabula erant *ambigua*, quare λοξά verum videtur. Themistius λοξὸν et ἀμφίβολον coniunxit p. 202 C: λοξὴν καὶ ἀμφίβολον (ψῆφον) ἐνεγκών. Opponuntur inter se κολοβός et ἄρτιος p. 249 D. et p. 233 B. οὔτε χωλὸν οὔτε κολοβὸν αὐτοῦ τὸ κάλλος ἀλλ' ἄρτιον καὶ ὁλόκληρον. Λοξόν dici quod sit ambiguum et anceps satis arguit vel Apollinis cognomen ὁ Λοξίας.

Quod dicit Themistius p. 248 A: ἰδοὺ γὰρ αἰσθάνομαι, ὦ μακάριοι, τὸ στῆθος ὑποπιμπλάμενος κτἑ. colorem duxit ex Platonis *Phaedro* p. 235 C: πλῆρές πως, ὦ δαιμόνιε, τὸ στῆθος ἔχων αἰσθάνομαι.

Non uno vitio inquinatus est locus p. 248 B: ἀθρεῖτε δὲ τοῦτον πρῶτον, ὦ ἄνδρες, τὸν τύπον καὶ ἐπισκοπήσαντες ἀκριβῶς, ἐὰν ὑμῖν φαίνηται ἀναγκαῖον, φυλάττειν τε καὶ πρόχειρον ἔχειν. Primum ex Codd. recipiendum ἀθρεῖτε δή pro δέ, et ἀναγκαῖος pro ἀναγκαῖον: deinde reponendum φυλάττετε καὶ πρόχειρον ἔχετε. Superest ipsius Themistii vitium, qui non est recordatus ἐπισκοπεῖν habere apud Atticos ἐπισκέψομαι, ἐπεσκεψάμην et ἐπέσκεμμαι, et quum ἐπισκεψάμενοι dare debuisset, secutus aequalium συνήθειαν dedit ἐπισκοπήσαντες.

Descivit iterum ab antiquorum omnium usu quum scriberet p. 248 C: πεπιστεύκατε ἐκ τῶν χρηστῶν χρηστὰ φυήσεσθαι. Graeculi pro ἔφυν, ἀνέφυν, φύσομαι, ἀναφύσομαι substituunt noviciam et vitiosam formam ἐφύην, ἀνεφύην, φυήσομαι et ἀναφυήσομαι, similem formae Atticae ἐρρύην et ῥυήσομαι. Hinc φυῆναι pro φῦναι, φυείς et ἀναφυείς apud istos leguntur pro φύς et ἀναφύς. Themistius in his sibi non constat et modo Atticos sequitur modo sequiores. Sic dixit p. 249 A: τῶν κλάδων τοὺς διαστρόφους φυέντας, et ἀναφυέντας p. 34 A. et φυῆναι p. 276 B. et φυέντες p. 334 C. sed ἀττικιστί p. 5 C.

τὴν ξυμφῦσαν φιλανθρωπίαν. Quod dixit p. 272 D. ὥςε διὰ τούτου γε ἐθέλειν ἐμφῦναι, si locum bene perpenderis videbis verum esse συμφῦναι, sumtum ex Platonis *Symposio* p. 191 A.

Duplex vitium eximendum est e Themistii verbis p. 249 C. ὧν ἄλλα κακὰ καὶ ἀλλοτριώτερα φιλοσοφίας οὐ μή ποτε ἐν ἀνθρώποις φύηται. Primum κακὰ necessario in κακίω refingendum est, *quibus non sunt alia* peiora *et a philosophia alieniora*. Deinde pro φύηται requiritur φύῃ ex ἔφυν, nisi Themistius ex ἐφύην, ut solent sequiores, φυῇ formaverit. Οὐ μή eo sensu cum *aoristis* componitur, οὐ μὴ γένηται, οὐ μὴ βλάςῃ, et sim. Saepius ostendimus quid scribae peccare soleant in formis antiquis ΦΥΗΙ et ΦΥΩCΙ, pro quibus φυῇ et φυῶσι dare solent quum Attici ex ἔφυν φύῃ et φύωσι formarent, ut δύῃ et δύωσιν ex ἔδυν. Sic apud Platonem *de Rep.* X. p. 597 C. male editur: δύο δὲ τοιαῦται ἢ πλείους οὔτε ἐφυτεύθησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ οὔτε μὴ φυῶσιν, ubi sine controversia φύωσιν scribendum, similiterque caeteris Atticorum locis. Themistius enim in ea re peccare potuit, sed Plato et Attici non potuerunt.

Quae apud Themistium praecedunt pleraque ex Platone sumta sunt, quem vide in *Theaeteto* p. 173 A. sqq. Τὰ δουλικὰ διακονήματα in ea re primus appellavit Plato ibid. p. 175 E. Quod apud Themistium est τὸ γὰρ ἄνω αὐτῶν καὶ εὐθύ τε καὶ ἐλευθέριον ἡ ἐκ νέων δουλεία ἀφήρηται, apud Platonem habetur p. 173 A. τὴν γὰρ αὔξην καὶ τὸ εὐθύ τε καὶ ἐλεύθερον ἡ ἐκ νέων δουλεία ἀφήρηται, et quod apud Themistium sequitur: περὶ ταῦτα οὖν ἔντονοι καὶ δριμεῖς γίγνονται ἅτε ἐπιςάμενοι ἐκ παίδων καὶ μελετήσαντες λόγῳ τε θωπεῦσαι δεσπότην καὶ ἔργῳ ὑπελθεῖν, manavit ex his apud Platonem p. 173 A. ὥς' ἐξ ἁπάντων τούτων ἔντονοι καὶ δριμεῖς γίγνονται ἐπιςάμενοι τὸν δεσπότην λόγῳ τε θωπεῦσαι καὶ ἔργῳ χαρίσασθαι, ubi suspicor χαρίσασθαι subrepsisse in genuinae lectionis apud Themistium servatae locum, quae est καὶ ἔργῳ ὑπελθεῖν. Videbimus etiam infra probas et genuinas Platonis lectiones in libris Platonicis olim depravatas apud Themistium superesse.

Praeter haec etiam alia in eodem Themistii loco sunt ex Platone translata, veluti *καθαρὸν καὶ εἰλικρινές* ex *Philebo* p. 52 D. et *δυσέκνιπτόν τι καὶ ἀμετάστατον* e libro II *de Rep.* p. 378 D. et *φθόνου τε καὶ δυσμενείας ἐμπίμπλανται*, e libro VI *de Rep.* p. 500 C. Hae omnes Platonicae *λέξεις lepide compostae*, ut apud poëtam est, *ut tesserulae endo pavimento* Themistianam orationem exornant.

Bene emendavit Petavius locum Themistii p. 250 A, ubi dicuntur Spartani ad Dianae *τῆς Ὀρθίας* aram omnes promiscue admittere *τόν τε Εἵλωτα, εἰ τύχοι, καὶ τὸν Ἐρυποντίδην ἢ Ἀγιάδην.* Verum nomen *Εὐρυπωντίδην* revocavit Petavius. Ostendimus ad Herodotum quam obnoxia scribarum erroribus essent vetusta nomina regum Spartanorum *Εὐρυπωντίδαι* et *Ἀγιάδαι.*

Dittographia expellenda est e verbis Themistii p. 251 A. *ἐπιστατεῖν μὲν ἀνάγκη [καὶ ἐπιτάττειν] τὸν μὲν τοῖς ἐρέταις, τὸν δὲ τοῖς παιδοτρίβαις.* Duae erant lectiones *ἐπιστατεῖν* et *ἐπιτάττειν*, quae ita ut vides coaluerunt in unum.

Non simplex vitium obscurat sententiam loci p. 251 B: *οἴεσθε γὰρ εἴ τις ἀμφότερα δύναιτο ποιεῖν, τό τε ἄμεινον καὶ τὸ φαυλότερον, ἐπὶ τῷ φαυλοτέρῳ ἂν ἑαυτὸν ἐφεῖναι σπουδάζειν καὶ τοῦτο προσκτήσασθαι τῷ αὑτοῦ βίῳ τὸ βέλτιον καταλιπόντα;* Si verum esset *προσκτήσασθαι τῷ αὑτοῦ βίῳ*, intelligi nullo pacto posset quod statim additur *τὸ βέλτιον καταλιπόντα*, nam *τὸ πρόσκτημα* minime *τὸ βέλτιον* excludit. Facile est locum emendare si memineris *κτήσασθαι* et *στήσασθαι* inter se confundi solere: itaque adiutus alio Themistii loco p. 99 B: *πολλοὶ δὲ καὶ (τὴν φιλοσοφίαν) τοῦ βίου σφῶν προεστήσαντο* statim senties idem iisdem verbis nunc quoque Themistium dixisse *καὶ τοῦτο προστήσασθαι τοῦ αὑτοῦ βίου.* Ubi semel e *προστήσασθαι* vitio natum est *προσκτήσασθαι*, genitivus *τοῦ βίου* ut verbo *προσκτήσασθαι* accommodaretur in dativum conversus est.

Nemini suaserim ut mihi contradicat, producam enim testem, cui necesse erit credere, Platonem in libro X de Rep.

p. 599 A: οἴει οὖν, εἴ τις ἀμφότερα δύναιτο ποιεῖν, τό τε μιμηθησόμενον καὶ τὸ εἴδωλον, ἐπὶ τῇ τῶν εἰδώλων δημιουργίᾳ ἑαυτὸν ἀφεῖναι ἂν σπουδάζειν καὶ τοῦτο προςήσασθαι τοῦ ἑαυτοῦ βίου ὡς βέλτιςον ὄν; Simul apparet pro ἐφεῖναι Themistio reddendum esse ἀφεῖναι.

Duae sunt in uno verbo corruptelae p. 251 B. ubi est: ὅταν δέ τινα ἴδητε διοικούμενον μὲν ὡς κορυφαῖόν τε καὶ ἄκρον φιλοσοφίας, προεςηκότα δὲ οἷς ἄρτι εἶπον. Mendosum est διοικούμενον et requiritur verbum quo inanis fastus hominis denotetur. Itaque ἐξογκούμενον verum est, quo verbo omnes in ea re utuntur et Themistius ipse p. 27 A. τὸν ἐπὶ δήμου θορύβοις καὶ κρότοις ἐξογκούμενόν τε καὶ ἐγείροντα τὴν ὀφρύν, et de Persaeo Stoico p. 358 B. ἀκούων δὲ αὐτοῦ συνεχῶς ἐξογκουμένου. Unusquisque videt quam facile ΟΓΚΟϹ in ΟΙΚΟϹ abire possit. Quam saepe δι et ἐξ confusa sint multis exemplis alibi demonstravimus.

Impeditus locus est p. 252 D. εἴ τις φιλοσόφῳ χρόνον τινὰ ξυνοικήσας γράφοντι συνετῶς (recte nescio quis coniecit συνεχῶς) καὶ ἀναγιγνώσκοντι προσκαθίζων ὀλίγα — συνεφανίσαιτο ῥήματα καὶ ταῦτα συγκολλᾶν πειρῷτο ἀεὶ καὶ συρράπτειν πρὸς ἕκαςα λέγει μηδὲν ἐοικότα. Omnia erunt expedita si unum vocabulum inserueris sic: πρὸς ἕκαςα, (οἷς) λέγει μηδὲν ἐοικότα. Dicitur homo ineptus vocabula quaedam erudita a philosopho sumta ita usurpare, ut *iis quae dicat nihil conveniant*, ut apud Aristophanem est in *Vespis* vs. 1320:

σκώπτων ἀγροίκως καὶ προσέτι λόγους λέγων
ἀμαθέςατ' οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι.

Post longiorem ambitum instituta sententia sic resumitur in sqq. εἴ τις οὖν ἐπὶ τῇδε τῇ συλλογῇ κορυβαντιᾷ κτέ.

Vetus scribendi error inolevit apud Themistium p. 252 C: μηκέτι θαυμάζειν τε καὶ πιςεύειν ὡς ἄρα ὁ Διὸς Ἑρμῆς καταλιπὼν τὸν Δία τε καὶ τὸν οὐρανὸν σαρκία μικρὰ περιθέμενος ἐν τῇ πόλει ἡμῖν περινοςεῖ. Nihil causae est cur ὁ Ἑρμῆς *Iovis filius* fuisse narretur et ingrata repetitio est ὁ Διὸς Ἑρμῆς καταλιπὼν τὸν Δία. Suspicor Themistium lepidissime

ita dixisse ὡς ἄρα ὁ λόγιος Ἑρμῆς καταλιπὼν τὸν Δία κτέ. Solebant Graeci virum eloquentissimum aut doctissimum admirabundi τοῦ λογίου Ἑρμοῦ τύπον vel παράδειγμα appellare, ut ostendit Wyttenbachius in *Epist. Crit. ad Ruhnk.* p. 37 et ad Eunap. p. 84: οἱ δὲ θεὸν ἔφασαν, οἱ δὲ Ἑρμοῦ λογίου τύπον. Iocose negat Themistius credi oportere ipsum λόγιον Ἑρμῆν in Urbe inter homines versari σαρκία μικρὰ περιθέμενον. Quemadmodum nemo disertissimum aut doctissimum virum Ἑρμοῦ τύπον vel παράδειγμα dixerit, sed τοῦ λογίου Ἑρμοῦ, sic non satis est dixisse τὸν Ἑρμῆν descendisse de coelo, sed τὸν λόγιον Ἑρμῆν.

Post pauca ita pergit p. 253 A. εἴ τις οὖν καὶ ἐπὶ τῇδε τῇ συλλογῇ κορυβαντιᾷ καὶ ἐξέστηκεν ἐλεγκτέον τε αὐτὸν τῆς πτωχείας τε καὶ παρανοίας καὶ ἐνθυμητέον ὅτι κτέ. Mendosum est ἐλεγκτέον: neque enim in tali insania ἐλέγχῳ locus est neque Graecum est ἐλέγχειν τινὰ τῆς πτωχείας. Non est dubium quin Themistius scripserit: ἐλεητέον pro ἐλεγκτέον. In Codicum paulo vetustiorum scriptura η et κ distingui vix possunt. Itaque scriba quum ἐλεκτέον sibi videre videretur ut Graecum vocabulum daret litterulam de suo inseruit.

Leviora quaedam vitia removenda sunt e verbis Themistii p. 253 A: οὐ ταύτῃ τὸν πλούσιον γνωματεύομεν εἰ δακτύλιον τις ὑπόχρυσον περιθέμενος ἐν ἀγορᾷ διαβαδίζοιτο προτεινόμενος ἐξεπίτηδες τὸν δακτύλιον ἀπαντῶσιν. Nemo umquam usus est δακτυλίῳ ὑποχρύσῳ, nedum pauperculus divitiarum ostentator. Notissimum est quo sensu dicatur ὑπόχρυσος, ὑπάργυρος, ὑπόχαλκος et ὑπόξυλος, quibus opponuntur ἐπίχρυσος et ἐπάργυρος. Nempe quod intus ligneum est sed auro vel argento obductum appellatur ὑπόξυλον et ἐπίχρυσον vel ἐπάργυρον. Saepe commemorantur κλῖναι ἐπίχρυσοι et ἐπάργυροι, quae sunt omnes ὑπόξυλοι, sed ἐπιπολῆς ἐπελήλαται χρυσὸς ἢ ἄργυρος. Itaque recte dicitur γῆ ὑπόχρυσος et ὑπάργυρος πέτρα, ubi aliquid auri et argenti *subest*. Annuli autem tenuiorum erant ὑπόχαλκοι aut ὑπάργυροι sed *inaurati, auro obducti,* ἐπίχρυσοι, quod ipsum Themistio reddendum δακτύλιόν τις ἐπίχρυσον περιθέμενος. Praeterea adde articulum προτεινόμενος

τὸν δακτύλιον (τοῖς) ἀπαντῶσιν. Ad verbum διαβαδίζοιτο annotavit Dindorfius: „imo διαβαδίζοι." Cave credas. Habent hoc verba ex διά noto sensu composita ut eorum forma media in usu sit, veluti διαλέγεσθαι ex λέγειν et διαπράττεσθαι ex πράττειν. Sic ex ἐρίζειν nascitur διερίζεσθαι apud Plutarchum in *Catone maiore* cap. 15: Σκηπίωνι πολλὰ διερισάμενος ἐν τῇ πολιτείᾳ, ubi nihil egit Reiskius διερεισάμενος reponens. Sic διαβοᾶσθαι dicitur et διατοξεύεσθαι et διακοντίζεσθαι et διαπίνεσθαι, ut in noto epigrammate:

ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι.

et magna est talium copia, quamobrem et διαβαδίζοιτο satius est non tangere.

Expellendum est scioli additamentum ex iis quae continuo sequuntur p. 253 A: ἐμφαίνεται γὰρ εὐθὺς [ἡ πενία] τῇ ἐπιτηδεύσει τε καὶ ἐπιδείξει τοῦ κτήματος ὅτι τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ οἴκοι ἄρα ὑπάρχει οὐδὲν ἕτερον πολυτελέστερον ἀγαθόν. Deleto importuno ἡ πενία sententia demum recte procedit. Deinde pro οὐ γὰρ φορτικῶς γε οὕτω δακτυλήθρῳ ἐκαλλωπίζετο, inserta necessaria vocula ἂν et recepta Iacobsii coniectura δακτυλιδίῳ, scribendum: οὐ γὰρ ἂν φορτικῶς γε οὕτως δακτυλιδίῳ ἐκαλλωπίζετο.

Temere abiecta est vera lectio p. 253 C. ὥστε τοὺς ἀκούοντας — γίνεσθαι ἀναύδους καθάπερ φασὶ τοὺς ὑπὸ λύκου προτέρου ὀφθέντας. Accidere id putabatur non iis quem lupi *prius* vidissent, sed *priores*, ut apud Virgilium:

vox quoque Moerim
iam fugit ipsa, lupi Moerim videre priores.

Apparet igitur προτέρους scribendum esse, non πρότερον; sed προτέρους vulgata lectio est a Dindorfio ex uno Ambrosiano inconsulto in πρότερον mutata. Caeterum Themistius profecit ex Platonis libro I. *de Rep.* p. 336 D: καί μοι δοκῶ εἰ μὴ πρότερος ἑωράκη αὐτὸν ἢ ἐκεῖνος ἐμὲ ἄφωνος ἂν γενέσθαι.

Quae sequuntur, ut supra demonstravimus, omnia e centonibus Platonicis contexta sunt, similiterque ea quae leguntur p. 254 B. ψυχὴν ἐξετάζον φιλόσοφόν τε καὶ μή. ἐπισκή-

ψει γὰρ ἡ κοινωνικὴ τε καὶ ἥμερος πρὸς τοὺς παιδείας ἐπιθυμοῦντας ἡ δυσκοινώνητος δὲ καὶ ἀγρία. Platonis haec verba sunt *de Rep.* VI. p. 686 B. *ψυχὴν σκοπῶν φιλόσοφον καὶ μὴ εὐθὺς νέου ὄντος ἐπισκέψει εἰ ἄρα δικαία τε καὶ ἥμερος ἢ δυσκοινώνητος καὶ ἀγρία.* Hinc Petavius Themistio reddidit *ἐπισκέψει γὰρ εἰ κοινωνικὴ — ἢ δυσκοινώνητος.* Ex huiusmodi locis colligas Themistium quoque formis Atticis in — *ει* exeuntibus usum esse, *πεπλήξει*, *ἐπισκέψει* sim. quas sequiorum temporum librarii ad suam scribendi consuetudinem accommodaverint. Tuto latent genuinae formae in antiquis mendis: *ἐπισκήψει* tertiae personae esse videbatur et sic terminatio — ЄΙ illaesa evasit. Praeterea, quum in Themistii libris legatur *ἡ δυσκοινώνητος δὲ καὶ ἀγρία*, male Editores *δέ* expunxerunt. Reddendum erat et Platoni et Themistio: *ἢ δυσκοινώνητός τε καὶ ἀγρία.*

Contra *τε* delendum est in sqq. *χαλκέας καὶ τέκτονας, εἰ δὲ βούλει, καὶ ποιητὰς [τε] καὶ τοὺς ἄλλους δημιουργοὺς συγχωρῶμεν ϛασιάζειν.*

Sensu vacua verba sunt quae leguntur p. 254 C: *ὅσοι δὲ πρός τι ἐναμιλλῶνται γνησίως τε καὶ ἀληθινῶς κτἑ.* sed his quoque certa salus parata est ex loco Platonis unde ea Themistius descripsit. Leguntur in libro VI *de Rep.* p. 490 A: *ἆρ' οὖν δὴ οὐ μετρίως ἀπολογησόμεθα ὅτι πρὸς τὸ ὂν πεφυκὼς εἴη ἁμιλλᾶσθαι ὅ γε ὄντως φιλομαθής, καὶ οὐκ ἐπιμένοι ἐπὶ τοῖς δοξαζομένοις εἶναι πολλοῖς ἑκάϛοις, ἀλλ' ἴοι καὶ οὐκ ἀμβλύνοιτο οὐδ' ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος κτἑ.* Apparet igitur Themistium scripsisse: *ὅσοι δὲ πρὸς τὸ ὂν ἁμιλλῶνται.* Reliqua, quae ex Platone descripsi, in rem suam convertit Themistius p. 256 A: *οὕτω γὰρ μάλιϛα* (recte Dindorf. *μάλιϛ' ἂν*) *ἴοι καὶ οὐκ ἀμβλύνοιτο οὐδ' ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος.*

Pusillus error facit ut intelligi non possint verba Themistii p. 254 D: *ἐφ' ἃ ἀνάγκη πλείους ἄρα συγκαλεῖν συνθηρευτάς τε καὶ συλλήπτορας, ἢ πάλαι ἐπὶ τὸν σῦν συνελέγησαν κτἑ.* Tu vero scribe *πλείους — ἢ πάλαι*, pro *ἢ πάλαι*, ***plures quam olim*** adversus aprum Calydonium, et locus erit **luce clarior.**

Barbara forma adhaesit p. 256 A. διειλέχθη, quam probavit Dindorfius pro vulgata διηλέχθη. Neque hoc Graecum est neque illud, sed διελέχθη. Διείλεγμαι optime habet, sed aoristi forma est διελέχθην, ut εἴλημμαι ἐλήφθην, εἴλεγμαι ἐλήχθην.

Levis scribarum error haud leve damnum sententiae attulit p. 256 A. in his: εἰ δὲ δὴ καὶ συλλογισμοῦ ἅψαιτο καὶ περὶ φύσεως τι συγγράψαι τοῦτο ἐκείνῳ ἐπανάστασις τὸ χρῆμα καὶ καθαιρετέον ἐξ ἀκροπόλεως τὴν τυραννίδα. Reponenda est lepida et elegans locutio Attica τοῦτ' ἐκεῖνο, ἐπανάστασις τὸ χρῆμα, quae apud Aristophanem et Platonem frequens legitur. Satis erit consuluisse Interpretes ad Platonis Phaedrum p. 241 D. τοῦτ' ἐκεῖνο, ὦ Φαῖδρε.

Agnosco scribarum stilum in his p. 256 B. ὅταν ἔχῃ τὸν ἐπαινοῦντα καὶ ἐπιβοῶντα καὶ πρὸς ὃν φιλοτιμήσηται ἐκ τῶν πόνων. Graeci omnes perinde veteres et sequiores in talibus futurum ponunt πρὸς ὃν φιλοτιμήσεται, sed grassantur in his librarii, etiam apud Platonem.

Oscitanter repetita litterula facit ut Themistius ineptire videatur p. 256 B: ἔοικας εὐλαβεῖσθαι μή τινα ἄλλον ἐπαινέσας ἀφίστασθαι δόξης σαυτῷ τῆς σοφίας. Nemo enim potest *suam sapientiam sibi ipsi concedere*, sed *alteri*, quemadmodum nemo se ipsum heredem scribit. Legendum est ἀφίστασθαι δόξης αὐτῷ τῆς σοφίας.

Non est Graecum βλέπειν τινὰ ἐχθρῶς, quod apud Themistium legimus p. 256 C: καὶ τὸ βλέπειν ἐχθρῶς οὐ μόνον τὸν ἐπαινούμενον ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπαινοῦντας. Excidit sigla praepositionis saepe in Themistii Codicibus a scribis non intellecta et legendum est καὶ τὸ προσβλέπειν ἐχθρῶς.

Leve mendum tollendum est p. 256 D. e verbis: ἀλλ' εἴπερ ἄρα ἀκράτως ἐπιθυμοῦσι τῶν σεμνοτέρων ἀγωνισμάτων. Non est difficile ἄκρατος et ἀκρατής inter se distinguere et utri

ubique locus sit constituere. Lege igitur ἀκρατῶς ἐπιθυμοῦσιν et apud Platonem *de Legg.* VI. p. 731 D. τῷ δ' ἀκρατῶς καὶ ἀπαραμυθήτως πλημμελεῖ pro ἀκράτως.

Quod diximus πρός saepe a scribis propter siglam non intellectam omissum esse, paucis exemplis confirmare iuvat. Editur p. 62 A. φιλοσοφεῖν ποιούμενοι μεθαρμόζονται εἰς τοὺς ῥήτορας, sed recipienda erat Iacobsii correctio προσποιούμενοι, quemadmodum rectissime receptum est p. 254 A. ῥητορικὸς προσποιούμενος εἶναι pro ποιούμενος. Sine mendo legitur p. 72 A: τοὺς λόγους — τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων. Eodem vitio liberandus est locus p. 358 B. ποιεῖται δή τινας ἥκειν ἐμπόρους ἀπὸ Κύπρου τε καὶ Φοινίκης ἃ χρὴ λέγειν ἐπὶ τοῦ Περσαίου προεκδιδάξας, ubi quis non videt legendum esse προσποιεῖται, *mercatores quosdam e Cypro venisse* simulat? Non erat dubitandum Roulezio p. 347 B. εἰ δέ τις ἐκείνην (τὴν σοφίαν) ποιεῖται ἄκρος εἶναι, quin unice verum esset προσποιεῖται. Iterum eodem remedio utendum p. 4 B. οὐκ ἐμαυτοῦ ποιοῦμαι εὕρεμα εἶναι, ubi genuinum est προσποιοῦμαι εὕρημα εἶναι. Necessarium πρός excidit etiam p. 72 C. in verbis: τοὺς ἃ μὴ πέφυκε τῇ τέχνῃ χρωμένους, imo vero τοὺς (πρὸς) ἃ μὴ πέφυκε. Duae siglae confusae sunt p. 82 C: τὴν χώραν παρέσχοντο τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὸν κατὰ τοὺς βαρβάρους ἀγῶνα, namque certus Graecitatis usus postulat ut rescribatur εἰς τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους ἀγῶνα.

Fraudulentorum hominum artes describens Themistius p. 258 A. narrat nonnullos γράφοντας ἐν τοῖς γραμματείοις ἑκατὸν μνῶν ὠνεῖσθαι τὰς πέντε καὶ εἴκοσιν ἀποστερεῖν. Perspicua res est, sed in qua *praesenti* tempori ὠνεῖσθαι locus non est; requiritur *perfectum* ἐωνῆσθαι.

In versiculis haud illepidis incerti poëtae p. 258 C. scribendum est:

ὄφιν μὲν ἐν οὔρεσιν ἠδὲ λέοντα
θηρητὴρ ἀΐων τε καὶ εἰσορόων ἀλέαιτο.

quod vulgo editur ἐν οὔρεσι καὶ λέοντα· sic emendavit Ste-

phanus. Praeterea postulante loquendi usu aoristum *ἀλέαιτο* restitui pro *ἀλέοιτο*.

Eximius ex hac oratione locus descriptus est apud Stobaeum in Floril. XII. 22. Θεμιστίου ἐκ τοῦ Μετριοπαθοῦς ἢ Φιλοτέκνου, in qua re error est. Non enim ex oratione XXXII, quae sic inscribitur, expromta sunt quae sequuntur, sed ἐκ τοῦ Βασανιστοῦ p. 258 B. sqq. Praeter ea quae Dindorfius ad Themistium emaculandum e Stobaeo protulit, alia quaedam supersunt. Pro καὶ διὰ τοῦτο καὶ Σωκράτης παρελάμβανεν ἐν τοῖς λόγοις e Stobaeo lege καὶ διὰ τοῦτο (αὐτὸ) καὶ Σωκράτης κτἑ. et pro διεξελέγχωνται verum est quod servat Stobaeus ἐξελέγχωνται. Quod scribit Themistius: οὐδὲν οὕτως ἄκουσμα φορτικὸν ὡς ὁ καθ' ἑαυτοῦ ἔπαινος καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδείᾳ, ἐφ' ᾗ καὶ ἄλλων ἐπαινούντων ἐρυθριᾶν χρεὼν τοὺς ἀληθινῶς αὐτῆς ἐπηβόλους, sumtum est ex nobili loco Demosthenis περὶ τοῦ στεφάνου p. 270, 1: ποῦ δὲ παιδείας σοι θέμις μνησθῆναι, ἧς τῶν μὲν ὡς ἀληθῶς τετυχηκότων οὐδ' ἂν εἷς εἴποι περὶ αὑτοῦ τοιοῦτον οὐδὲν ἀλλὰ κἂν ἑτέρου λέγοντος ἐρυθριάσειεν.

Permittit Themistius philosophis p. 260 A. rem familiarem curare ὑπηρεσίαν φιλοσοφίας κτωμένους sed φιλοσοφίᾳ κτωμένους verum est. Dicet testimonium Plato *de Rep.* VI. p. 498 B. τῶν δὲ σωμάτων — ἐπιμελεῖσθαι ὑπηρεσίαν φιλοσοφίᾳ κτωμένους.

Ubi philosophis omni quaestu interdicit Themistius p. 260 C. utitur hac tumida oratione: πολλοῦ δὲ δεῖ συγχωρήσομεν αὐτὰ τὰ μουσεῖα δικαστήρια καθιστάναι καὶ πρατήριον ποιεῖν τοῦ δικαίου τὰ ἀνάκτορα τῶν Μουσῶν. Ipsius Themistii errore vitiosam aequalium loquendi consuetudinem imitantis dictum est πολλοῦ δὲ δεῖ συγχωρήσομεν pro πολλοῦ δὲ δεήσομεν συγχωρεῖν, ut Veteres loquebantur. In πρατήριον mira est scripturae discrepantia, πρώτως, πρότερον et πρατήριον. Scilicet nomina in — τήριον solemni compendio ita scribi solent ut pro τήριον duae litterulae τρ praecedenti vocali suprascribantur, veluti δεσμῶ with τρ above. Haerebant scribae in πρᾶ with τρ above, unde πρότερον et πρώτως indocte effinxerunt. Ne πρατήριον quidem recte expletum est, nam requiritur *pluralis:* π ρ α τ ή ρ ι α ποιεῖν τοῦ δικαίου τὰ ἀνάκτορα τῶν Μουσῶν.

Nihili verbum legitur p. 261 B. πλειςηριάζειν τε καὶ ὑπερωνεῖσθαι. Legendum esse ὑπωνεῖσθαι, et quid sit ὑπωνεῖσθαι, ὑποπρίασθαι, ὑποψωνεῖν ostendimus in *Var. Lectt.* p. 138.

Quod praecedit ἀνελευθέρου ψυχῆς καὶ σφόδρα τὸ ὄςρεον τοῦτο τιμώσης, admonet Dindorfius in Codice quodam ὄςριον scribi. Legendum est ὄςρειον, quam formam scribae in ὄςρεον solent corrumpere. Attici ὄςρειον dixerant sed iam olim ὄςρειον et ὄςρεον in libris promiscue scribi solita fuisse docebit Athenaeus p. 92 F.

Alias res agebat Dindorfius quum ederet p. 261 C. πᾶς ὁ ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὲρ γῆν χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος. Prorsus idem est ἐπὶ γῆς et ὑπὲρ γῆν, ut locus sit ea parte similis ioco Epicharmi:

τοκὰ μὲν ἐν τούτοις ἐγὼν ἦν, τοκὰ δὲ πὰρ τούτοις ἐγών.

Eo magis miror ridiculum errorem non esse correctum, quia Platonis haec verba sunt ex libro V. *de Legibus* p. 728 A. ad fastidium usque et ab aliis et a Themistio decantata: πᾶς γὰρ ὅ τ' ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος.

Intercidit vocabulum facile ex fuga retrahendum p. 262 C: οὐκ ἔςι γάρ, φασί, γλυκερώτερον ἢ πάντ' εἰδέναι. Notus est versiculus:

οὐδὲν γλυκύτερόν ἐςιν ἢ πάντ' εἰδέναι,

unde coniecit Stephanus deesse οὐδέν vel post γάρ vel post γλυκερώτερον inserendum. Simpliciore medicina utendum esse arbitror; nempe quod Atticorum more dicitur οὐκ ἔςιν οὐδὲν γλυκύτερον vel οὐκ ἔςι γλυκερώτερον οὐδέν, id Graeculi alio minus recte dicebant sic: οὐκ ἔςι γλυκερώτερόν τι. Hoc ipsum TI, ut saepe alibi, absorptum est a sq. H, et Themistius ita dederat: οὐκ ἔςι γάρ, φασί, γλυκερώτερόν τι ἢ πάντ' εἰδέναι. Caeterum apparet ex iis quae apud Themistium sequuntur versiculum esse Menandreum:

οὐδὲν γλυκύτερόν ἐςιν ἢ πάντ' εἰδέναι,

idque apud Menandrum dixisse coquum Carionem nomine

improbum et nequam hominem et curiosum et vana fingentem, ad quem repente orationem convertens ita dicit, p. 262 D: *ἀλλ', ὦ μοχθηρὲ καὶ ἀπόπληκτε Καρίων, ἀκήκοας ὅτι ὁ δεῖνα λιβανωτοῖς τοῖς θεοῖς ἔθυσε· λέγε οὖν ὅτι λιβανωτοῦ· μόνον γὰρ τοῦτο ἀκήκοας, καὶ μὴ ὅτι παμμέλανας ταύρους μηδ' ὅτι κριοὺς ἐκτομίας.* Haec omnia Menandrea esse palam est, sed nonnulla sunt in his leviter vitiata. Scribendum est: *ὁ δεῖνα λιβανωτοὺς τοῖς θεοῖς ἔθυσε· λέγε οὖν ὅτι λιβανωτούς· — καὶ μὴ ὅτι παμμέλανας ταύρους μηδ' ὅτι κριοὺς ἐκτομίας.* Ex sequentibus non difficulter Menandri senarium

ἀλλ' ὦ κακόδαιμον καὶ θεοῖσιν ἐχθρὲ σύ,

eruas ex his Themistii verbis: *εἶτα ἄχθῃ δῆθεν πρὸς τὸν εἰπόντα κακοδαίμονά τε καὶ θεοῖς ἐχθρὸν ὀνομάζων.*

A Platone sumsit Themistius p. 263 D. *ἆρα ὑμῖν ὁ τοιοῦτος — δοκεῖ ἂν — ἐπιδέξια ἀναβάλλεσθαι καὶ λαβὼν ἁρμονίαν λόγων ἀληθινὴν ὑμνῆσαι βίον θεῶν καὶ ἀνθρώπων;* Platonis verba sunt in *Theaeteto* p. 175 E. *ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπισταμένου ἐπιδέξια ἐλευθέρως οὐδέ γ' ἁρμονίαν λόγων λαβόντος ὀρθῶς ὑμνῆσαι θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν εὐδαιμόνων βίον ἀληθῆ.* Eadem verba ex Platone descripsit Athenaeus p. 21 B. ubi est *ἀναβάλλεσθαι δ' οὐκ ἐπισταμένους ἐπιδέξι' ἐλευθερίως οὐδ' ἁρμονίαν λόγων λαβόντας ὀρθῶς ὑμνῆσαι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων εὐδαιμόνων βίον.* Athenaei locum novo vitio auctum (*ἀναλαβέσθαι* pro *ἀναβάλλεσθαι*) descripsit Suidas v. *Ἀναλαμβάνειν.* Suspicor ex Themistio locum Platonis emendari oportere: primum expunxerim *ἐλευθέρως* (*ἐλευθερίως* Athen.): omnia sunt *ἐν τῷ ἀναβάλλεσθαι ἐπιδέξια*, idque liberali viro dignum esse Platonis locus plane indicat, ut frigidissime *ἐλευθέρως* (an *ἐλευθερίως*) addatur. Praeterea pro *ἀνδρῶν* Platoni reddiderim *ἀνθρώπων* et Athenaeo et Themistio auctoribus. Denique *ἀληθῆ* eliminandum censeo, quod homines eruditi frustra interpretari satagunt. Neque id Athenaeus agnovit et Themistius omisso *ἀληθῆ* interponit *ἀληθινήν* in praecedentibus *λαβὼν ἁρμονίαν λόγων ἀληθινήν*, quod an genuinum sit videant alii, sed *βίον ἀληθῆ* non esse genuinum neque sanum hoc vero unusquisque viderit.

Nunc reliquas Themistii orationes omnes deinceps diligenter relegam et si quid animadversione dignum videbitur paucis indicabo.

Quod dicit Themistius p. 3 B. *ἐπὶ τὸ πάντων — ἡμερώτατον θείας τε ὄντως δή τινος καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον ζῷον οὐράνιον*, sumtum est ex Platonis *Phaedro* p. 230 A: *εἴτε ἡμερώτερόν τε καὶ ἁπλούςερον ζῷον θείας τινὸς καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον.*

Post pauca scribe *μήτι πρὸς αὐτὸν δυσκολαίνειν* pro *μήτοι.*

Boni principis laudes praedicans Themistius p. 10 D. ita scribit: *ὅςις τοίνυν ἑαυτῷ τῆς βασιλείας τοὔνομα ἐμφαίνει σαφῶς τοσούτους ὁρᾷ φίλους ὁπόσους ἀνθρώπους, ὃν οὐ δεδίασιν ἀλλ' ὑπὲρ οὗ δεδίασιν οἱ ἀρχόμενοι καὶ μόνος τὸ χρῆμα οὐ ψεύδεται τῆς βασιλείας.* Duo sunt in his impedita quia mendosa sunt. Quid sibi vult dativus *ἑαυτῷ* in *ἑαυτῷ τῆς βασιλείας τοὔνομα ἐμφαίνει*? Nihil prorsus: sed tu emenda: *ὅςις τοίνυν (ἐν) ἑαυτῷ κτέ.* Deinde quid tandem est *τὸ χρῆμα τῆς βασιλείας ψεύδεται*? Non facile dices: nam fac esse periphrasin ut in *τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν*, quid est *ψεύδεται τὴν βασιλείαν*? In *χρῆμα* latere suspicor *πρόσρημα*, in quo quum esset praepositionis *πρός* compendiolum id cum littera *χ* confusum est. Est autem *τὸ πρόσρημα οὐ ψεύδεται τῆς βασιλείας* ita dictum ut dicitur aliquis *τὸ ὄνομα, τὴν ἐπωνυμίαν ψεύδεσθαι*, *mentiri nomen* et *falso nomine vocari*, quemadmodum apud Plutarchum in *Aristide* cap. 5 legitur: *Ἀριςείδης ἀπολειφθεὶς φύλαξ τῶν αἰχμαλώτων καὶ τῶν λαφύρων οὐκ ἐψεύσατο τὴν δόξαν*, et similia apud alios. *πρόσρημα* pro *ὄνομα* et apud Platonem legitur saepius et apud ipsum Themistium p. 32 B. et aliis locis.

Suspecta est lectio loci p. 11 A: *ὁ μὲν — κυψάντων ὑπερέχει, ὁ δὲ ὀρθῶν ἀπάντων.* Oppositionis ratio postulat *ὀρθῶν ἑςώτων* pro *ἀπάντων*, quia contraria sunt *κῦψαι* et *ὀρθὸν ἑςάναι.* De animi exspectatione *ὀρθός* solum ponitur, de corpore *ὀρθὸν ἑςάναι*, ut apud Platonem *de Legg.* II. p. 665 E: *ἐν θεάτρῳ ᾄδειν ἑςὼς ὀρθὸς αἰσχύνοιτ' ἄν.*

Pro *οὐ τό γε* emenda *οὔτι γε* p. 11 B. in his: *βασιλέως — ἔργον ἀληθινοῦ οὔτι γε τοὺς ὀρθοὺς ταπεινοῦν κτέ.*

Officit sententiae importuna copula p. 11 C: *δούλους ὑπολαμβάνει* (rex Persarum) — *καὶ τοὺς ἑαυτοῦ συγγενεῖς καὶ τὸν ἀδελφὸν καὶ τὸν παῖδα [καὶ] ᾧ μέλλει τὴν βασιλείαν παραδιδόναι.* Nisi forte praestat delere *τὸν παῖδα*, pro quo melius *τὸν υἱόν* dixisset. Praeplacet igitur sic corrigere: *καὶ τὸν ἀδελφὸν καὶ ᾧ μέλλει τὴν βασιλείαν παραδιδόναι.*

Male curatum vulnus est in verbis Themistii p. 11 D. *ὃς γὰρ ἐρᾷ μὲν τῶν οὐδ' ὁτιοῦν προσηκόντων, πλείω δὲ ἀπόλλυσιν ἢ λήψεται ἀπατᾶται. οὗτος ἄδικος μὲν τῆς σπουδῆς — ἀνόητος δὲ τῆς ἐλπίδος.* Vitiosum est *ἢ λήψεται*, nam neque futuro tempori locus est, neque isti, de quibus agitur, quum paratas opes abiecerint id quod stulte speraverant *consequuntur,* ut canis in fabula qui quam tenebat carnem omisit ut maioris umbram sectaretur. In libris est *ἀπόλλυσιν ἢ λήψεσθαι*, unde Iacobsius eliciebat *ὧν λήψεται*, quae verba eodem laborant incommodo. Corrigendum est *πλείω δὲ ἀπόλλυσιν ὧν ἤλπιζε λήψεσθαι*, et sic demum recte additur *ἀνόητος τῆς ἐλπίδος.*

Interpone articulum p. 12 A. ubi editur: *οὐ γὰρ ἐνῆν ἴσως θαυμάσαι σώφρονα τῷ ἀκολάστῳ καὶ τὸν δίκαιον τῷ πλέον ἔχειν ἐρῶντι*, imo vero *θαυμάσαι (τὸν) σώφρονα. Θαυμάσαι* in his non significat, ut Graeculus in ora libri adscripsit, *ἐπαινέσαι*, sed Atticorum more positum est pro *θεραπεῦσαι*, *colere* et *observare.*

Articulus contra expungendus est p. 187 A. *ἀνθρώποις δὲ [ὁ] πλείων ἀγὼν πρὸς τοὺς συμφύλους ἢ τοὺς πολεμίους.*

Pag. 13 C. scribe *λιποτάκτην* pro *λειποτάκτην*. Formae omnes ex *λειπο* — compositae scribis debentur, Graecorum usus *λιπο* — postulat. *Λιποτάκτης* vocabulum est a Graeculis procusum: veteres enim dicebant *λιποτάξιον* et *ὁ λιπὼν τὴν τάξιν.*

Post pauca scribendum *ὧν ἂν αὐτὸς κεκτῆται* pro *κέκτη-*

ται. Raro formae veteres κεκτῆται et κεκτῇτο intactae evadunt, quia prorsus in desuetudinem abierant apud sequiores, qui syntaxeos securi indicativos substituunt.

Molestum et non ferendum est ἄν p. 14 D. in verbis ὁ παλαιὸς νόμος Φοβερὸς εἶναι ἂν ἐπιχειρῶν τὸ ξίφος ὡς τὰ πολλὰ ἀνατείνεται. Non satis est ἄν expungere, namque unde natum esse dicas? Emenda potius Φοβερὸς εἶναι ΛΙΑΝ (λίαν) ἐπιχειρῶν. Praecedens syllaba ΑΙ sequentem ΛΙ absorbsit. Λίαν apud Themistii aequales valet πάνυ vel σφόδρα, veluti p. 17 D. ὑψηλή τε ἐςὶν ἅμα καὶ λίαν ἀσφαλής. Sic est p. 115 C. λίαν χρηςοί, p. 116 A. λίαν ἀρχαῖος. p. 147 B. λίαν σοφούς, et alibi passim.

Revocanda est necessaria ad loci compositionem vocula μέν p. 16 A: εἰ δέ τις οἴεται πρᾳότητα χρῆμά τι εἶναι δεξιόν, αὔξεσθαι δὲ ὑπ' αὐτῆς πονηρίαν, imo vero χρῆμα (μὲν) εἶναι δεξιόν, numquam enim in huiusmodi concessione μέν omittitur. Norunt qui Codices Graecos triverunt μ cum compendio εν significante syllabae μα, quae praecedit, esse simillimum.

Dindorfius nescio quomodo optimas correctiones et manifestas in marginem ablegare solet, veluti p. 13 A. retinuit in textu ὁ μὲν αἴτιος καὶ ἀπάνθρωπος τύραννος et p. 13 B. Φιλανθρωπίας γὰρ ἴδιον εὖ ποιεῖν ἢ κακῶς, quamquam pro ΑΙΤΙΟϹ optime Iacobsius ἄγριος correxerat, et Reiskius in ἴδιον latere ἥδιον perspexerat.

Miror etiam quomodo potuerit p. 38 A. retinere διελόμενον ὑπὸ τῶν Φροντίδων postquam vera lectio διολόμενον olim a Stephano reperta esset, et constaret Themistio διόλλυμι et διόλλυμαι pro ἀπόλλυμι et ἀπόλλυμαι usitatum esse ponere.

Duorum vitiorum alterum sustulit, alterum reliquit Iacobsius apud Themistium p. 16 B: τί δὲ ἀπειργάσατο (ἡ κακία) δρᾶμα τοσοῦτον ἢ ποτέρας τυγχάνουσα θεραπείας ἡνίκα ἐτραγῳδεῖτο πρότερον. Rectissime Iacobsius pro ἢ ποτέρας emendandum esse vidit ἠπιωτέρας, sed non vidit ἡνίκα vitio natum

esse ex ἡλίκα. Opposita sunt inter se τί τοσοῦτον, ἡλίκα πρότερον. Saepe videbis ἡλίκα et ἡνίκα, τηλικαῦτα et τηνικαῦτα inter se a librariis permisceri.

Pag. 17 D. ταῦτα οὖν εἰδὼς πρὸς ἕκαστον ἔχειν τῶν φίλων ὡς πρὸς τὸ οἰκεῖον σῶμα. Intelligi haec non possunt. Scribe ἔχει pro ἔχειν et omnia erunt perspicua. Tum inserto articulo lege: μόνη (ἡ) παρὰ τῷδε φιλία ὑψηλή τε ἐστὶν ἅμα καὶ λίαν ἀσφαλής.

Bis peccatum est p. 17 B. semel a Themistio semel a scribis. Editur: καίτοι εἰ ἀνθρώπους περὶ πολλοῦ νενόμικε, περὶ πλείστου νομίζει τοὺς φίλους, καὶ εἰ τοὺς ζῶντας ὑπ' αὐτὸν ἀγαπᾷ μάλιστα ἀγαπήσει τοὺς καὶ συζῶντας. Res ipsa clamat et additum ἀγαπήσει confirmat pro νομίζει futurum νομιεῖ verum esse, sed peccavit Themistius qui contra Graecitatis usum ac rationem dixit περὶ πολλοῦ νομίζειν pro περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι.

Male etiam fecit in vicinis ubi quum orationem variare vellet usus est verbis οὐδαμῶς ἂν ἀλγύνειεν pro ἀνιάσειεν. Tragicorum verbum est ἀλγύνειν, et ubi dixit Miltiades apud Eupolidem (Longin. *de Sublim.* 16, 3):

οὐ γὰρ μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην
χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ,

ridentes spectatores senarium ex Euripidis Medea agnoscebant.

Ineptit scribarum vitio Constantius p. 19 C. ita dicens: ἄλλα μὲν γὰρ ἄλλους κοσμεῖ, — τοὺς μὲν χρημάτων εὔκλεια, τοὺς δὲ κτημάτων περιουσία, ἐνίους δὲ πόνοι δημόσιοι, ἑτέρους δὲ λόγων δεινότης. Nova et inaudita est et semper (ut opinor) erit ἡ τῶν χρημάτων εὔκλεια. Ornamento sunt homini *divitiae, res gestae, eloquentia.* Quid requirimus? nempe generis nobilitatem. Itaque aut πατέρων εὔκλεια aut προγόνων εὔκλεια aut aliud quid in hanc sententiam Themistius dederat, χρημάτων εὔκλειαν sibi scribae habeant.

In Constantii oratione p. 22 D. sine sensu legitur περὶ τῶν ὑπ' ἐμῆς κρίσεως ἀγομένων. In aliis libris est ἐπ' ἐμὲ κριτήν.

Veram lectionem esse arbitror *περὶ τῶν ὑπ' ἐμὴν κρίσιν ἀγομένων*, quod dictum est quemadmodum Attici dicebant *ἄγειν ὑπὸ τὴν ψῆφον*, ut apud Aeschinem in *Ctesiphontea* § 20: *τὸν τῶν μεγίςων κύριον ἄγει ὑπὸ τὴν ὑμετέραν ψῆφον*, sed Attici *passive* (ut ad Isaei Orat. II ostendimus) pro *ἄγομαι* in tali re *ἔρχομαι* dicebant, et sic Aeschines paulo ante dixit § 19: *τὰ μέγιςα τῶν ἐν τῇ πόλει συνεδρίων ὑπὸ τὴν τῶν δικαςηρίων ἔρχεται ψῆφον.*

Recte *ἂν* interposuit Dindorfius p. 28 C. *ὃ γὰρ (ἂν) μέγα καὶ πάμμεγα εἴπω.* Saepe praecedente *γάρ* sequens *ἄν* perit, veluti p. 253 A. ubi scribe: *οὐ γὰρ (ἂν) φορτικῶς γε οὕτως — ἐκαλλωπίζετο.*

Mirum in modum Graeculi impingunt et diversa commiscent in verbis Atticis *ὀφείλειν* et *ὀφλισκάνειν*, quorum neque formas antiquas neque notionem satis habebant cognitam et omnia confundunt, quae certo usu apud Veteres discreta fuerunt. *'Οφλισκάνειν* dicebatur de eo *qui iudicum sententiis esset damnatus*, habebatque *ὀφλήσω*, *ὦφλον* et *ὤφληκα* et nomen *ὄφλημα*. Contra *ὀφείλειν* ponebatur non de reo *damnato*, sed de *debitore*, (et sic *debitores aerarii* appellabantur *οἱ ὀφείλοντες τῷ δημοσίῳ*) habebatque has formas *ὀφειλήσω*, *ὠφείλησα* et *ὠφείληκα* et nomina *ὀφείλημα*, *ὀφειλέτης*. Facillime haec ubique inter se distinguuntur neque umquam in iis Veteres erraverunt. Certa forma et notione certa differebant olim:

ὀφείλω	et	*ὀφλισκάνω.*
ὀφειλήσω	et	*ὀφλήσω.*
ὠφείλησα	et	*ὦφλον.*
ὠφείληκα	et	*ὤφληκα.*
ὀφείλημα	et	*ὄφλημα.*

quamquam pro *ὀφείλημα* usitatius erat *τὸ ὀφειλόμενον* vel *τὰ ὀφειλόμενα* dicere. Accedit his *ὁ ὀφειλέτης debitor*. Ex *ὀφλισκάνω* non nascitur huiusmodi nomen, sed participio utebantur *ὁ ὀφλὼν* dicentes vel *ὁ ὠφληκώς*. In his igitur Graeculi mirifice turbare solent. Primum *ὀφλισκάνω* dicebant pro *ὀφείλω*, ut Themistius p. 25 A. quum vellet dicere: *ego et ipse sum debitor non aerarii sed principis*, ita dixit: *ἐγὼ δὲ καὶ*

αὐτὸς ὀφλισκάνω — οὐ τῷ δημοσίῳ κτέ. et sic mirifice credebat se esse locutum. Nesciebat, ut vides, quid diceret. Eodem modo, id est pessime, scripsit p. 40 D. μοῖραν ὀλίγην ὧν ὀφλισκάνομεν, et p. 200 B. τὸ κοινὸν ὄφλημα τῶν λόγων ὃ τοῖς ὅπλοις ὀφλισκάνουσιν, et p. 124 B. ἐγὼ δὲ ὀφλισκάνω πατρῷά σοι χαριστήρια, et p. 83 B. τῇ πόλει ἐποφλισκάνειν τὰ χαριστήρια, et forma passiva absurdissima p. 65 B. σοὶ ὠφλισκάνετο ἡ βασιλεία, *tibi* debebatur *imperium*. Praeterea ex antiquis formis ΟΦΛΕΙΝ et ΟΦΛΩΝ imperite admodum finxerunt verbum ὄφλω, ὄφλεις, ὄφλει, ὄφλουσιν, de quo dixi in *Var. Lectt.* p. 129. et in Atticorum scriptis pro ὀφλεῖν et ὀφλών solemni et ferme perpetuo errore substituunt suum ὄφλειν et ὄφλων. Aoristum enim ipsi novum commenti erant de suo ὤφλησα, ὀφλῆσαι, ὀφλήσας, quo utitur Themistius p. 25 C: εἰ καὶ ὀφλήσας ποτὲ ἀνδρὶ πλουσίῳ ἀργύριον χαλεπῶς τὰ δίκαια ποιήσαιμι. Et hi tamen sibi ἀττικίζειν videbantur. Ὄφλημα etiam et ὀφείλημα confundebant, ut supra vidimus in τὸ κοινὸν ὄφλημα τῶν λόγων. Caeterum omnibus sero natis Atticorum imitatoribus hi errores communes sunt.

Sed quid indoctam multitudinem moramur quum ne eruditi quidem magistri in his multo plus saperent. Audi modo grammaticum nescio quem, cuius annotatio excerpta est in illa farragine, quae Ammonii nomine περὶ Διαφόρων Λέξεων circumfertur p. 107. Ὄφλειν καὶ ὀφείλειν διαφέρει. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν ὑπομνήματι (τοῦ) περὶ Παραπρεσβείας Δημοσθένους. Ὄφλει μὲν γάρ τις (φησίν) ἐπὶ καταδίκῃ, Ὀφείλει δέ τις ὡς ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα. et:

Ὄφλημα καὶ χρέος διαφέρει. ὄφλημα μὲν γὰρ καὶ ὀφείλημα τὸ ἐκ καταδίκης τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον· Χρέος δὲ τὸ ἰδιωτικὸν δάνειον.

Vides quibus haec laborent erroribus. In secundo loco primum expungendum est καὶ ὀφείλημα, additum ab eo qui (ut Themistius) ὄφλημα et ὀφείλημα promiscue usurpari posse opinabatur. Praeterea pro χρέος grammaticus quisquis fuit aut scripsit aut scribere debuit χρέως. Sed multo gravius peccatum est in superiore loco ubi Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεύς in Commentariis ad Demosthenem ea docuisse narratur quae

mireris ab eo scribi potuisse qui vel obiter Atticos oratores inspexerit. Quid de eo dixeris qui ex *λαβεῖν* et *λαβών* eliceret verbum *λάβω, λάβεις, λάβει*? Non est hoc magis ineptum quam ex *ὀφλεῖν* et *ὀφλών* verbum *ὄφλει* repetere. Vix capias quo pacto quis in antiquorum libris non plane hospes formam verbi *ὀφλισκάνειν* potuerit nescire. Frequentissime tamen legitur apud Oratores proprio sensu *ὀφλισκάνειν*, frequentius etiam apud reliquos omnes figurate *ὀφλισκάνειν γέλωτα, ὀφλισκάνειν μωρίαν, δειλίαν* et sim. sed tanta vis erat, ut videtur, *τῆς συνηθείας*, ut vel frequentissimus Atticorum usus, quos tamen lectitabant assidue, eos non satis adverteret.

Confusae sunt praepositiones, quae assolent, p. 25 B. *παρέσεσθε εἰς τὸ δικαστήριον καταβοησόμενοι ὅπῃ ἄν τις π ρ ο κ α λ ῆ τ α ι*, namque *πρόσκλησις* et *προσκαλεῖσθαι* in ea re habent locum, non *πρόκλησις* et *προκαλεῖσθαι*.

Paucis interiectis p. 25 C. scribendum est *π ρ ο έ μ ε ν ο ς ξυναγείρειν* pro *προϊέμενος*, et *χρυσίου* (pro *χρυσίον*) *μὲν εἴπερ τι ἐδεόμην*.

Perperam Themistius et p. 25 D. et permultis aliis locis utitur vocabulo *δωμάτιον* pro *οἰκία, οἰκίδιον, οἴκημα*. Constanti Atticorum usu ponitur pro *cubiculo*, id est pro ea parte aedium ubi dormiebant.

Perperam etiam legitur in vicinia p. 26 B. *ἀπείπατο αὐτίκα καὶ ἦρε τὼ χ ε ῖ ρ ε*. Scribarum error est in *ἀπείπατο*, nam Themistius dederat quod in aliis libris est *ἀπεῖπέ τε*. Ἀπειπεῖν enim pervulgato usu ponitur pro *ἀποκαμεῖν*, *ἀπείπασθαι* vero de eo dicitur qui alicui amicitiam *renuntiavit*, *ἀπείπατο τὴν φιλίαν, τὴν συμμαχίαν, τὴν εἰρήνην*, et similia. Ipsius Themistii error est in verbis *ἦρε τὼ χεῖρε*. Mos erat eorum qui se victos fatebantur *αἴρειν τὴν χεῖρα*, diciturque apud Veteres *ἦρε τ ὴ ν χ ε ῖ ρ α* et *ἐν οἷς ἡ χ ε ὶ ρ αἴρεται*, non *τὼ χεῖρε*.

Removenda est una litterula p. 26 C: *τίνα οὐκ ἂν σ ι δ η-*

ροῦν καὶ ἀδάμαντος ϛερεώτερον μαλάξειε; manifesto enim requiritur *σιδήρου* pro *σιδηροῦν*.

De Socrate dicitur p. 27 B. *ἐκυδροῦτο δὲ καὶ ἐπεποίθει τῇ τοῦ θεοῦ μαρτυρίᾳ*, sed Socrates non *confidebat* illo responso sed *gaudebat*: itaque *ἐγεγήθει* verum est, non *ἐπεποίθει*.

Nihil aliud est philosophia, ut scribit Themistius p. 32 D. *ἡ ὁμοίωσις θεοῦ κατὰ τὸ δυνατὸν ἀνθρώπῳ*. Ut Graeca sit oratio scribe *ὁμοίωσις θεῷ*, non *θεοῦ*. Manarunt haec ex celebratissimo Platonis loco in *Theaeteto* p. 176 B. *πειρᾶσθαι χρὴ ἐνθένδε ἐκεῖσε φεύγειν ὅτι τάχιϛα. φυγὴ δὲ ὁμοίωσις θεῷ κατὰ τὸ δυνατόν.*

Insignem ex Platone locum ipsis verbis descripsit Themistius p. 33 A: *βουληθεὶς γὰρ ὁ θεός — ἡγησάμενος ἐκείνου τοῦτο πάντως ἄμεινον εἶναι*. Leguntur haec in Platonis *Timaeo* p. 30 A. ubi recte scriptum est *οὕτω δὴ πᾶν ὅσον ἦν ὁρατὸν παραλαβών*. Eadem scriptura apud Themistium exstabat, sed Dindorfius eam ex Codice Ambrosiano sic interpolavit: *οὕτω δὴ καὶ πᾶν ὅσον ἡμῖν ὁρατόν*. Pessime, nam neque copulae *καί* locus ullus est neque pronomini *ἡμῖν*. In fine loci apud Platonem editur: *παραλαβὼν — κινούμενον πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐξ ἀταξίας ἡγησάμενος ἐκεῖνο τούτου πάντως ἄμεινον*. Melior est lectio apud Themistium servata *ἐκείνου τοῦτο* pro *ἐκεῖνο τούτου*, non enim referuntur haec ad *τάξιν* et *ἀταξίαν*, sed *ἐκείνου* ad *κινούμενον πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως* et *τοῦτο* ad *εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐξ ἀταξίας*.

Vocabulum barbarum recepit Dindorfius p. 33 B. *ἐάσετε οὖν με — ἐξενεγκεῖν αὐτὸ εἰς φῶς — μᾶλλον ἢ ἐξαμβλῶναι*. Non minus barbarum est *ἐξαμβλῶναι* a verbo *ἐξαμβλίσκω* ac si quis verbi *ἐξαναλίσκω* aoristum *ἐξαναλῶναι* fingere vellet. Scribarum errores et Suidae stupor Buttmanno imposuerunt, quem incautius Dindorfius secutus est. Dixerat Aelianus apud Suidam v. Ἐξήμβλωσεν, *ἐξήμβλωτο δὲ ἡ ἔννοια τῆς θεοσυλίας τῷ ἀνοσίῳ ἀποσφαγέντος αὐτοῦ*, quod

sumserat ineptus scriptor ex iocis Aristophanis in *Nubibus* vs. 137:

καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην.

et vs. 139.

ἀλλ' εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοὐξημβλωμένον.

sed eadem verba iterum a Suida apponuntur v. Ἤμβλω sic: Ἤμβλω: *παραλόγως εἰς πέρας ἤχθη. οἱ δὲ σπασάμενοι τὰ ἐγχειρίδια τοῦτον ἀπέσφαξαν. καὶ ἐξήμβλω μὲν ἡ ἔννοια τῆς θεοσυλίας τῷ· ἀνοσίῳ, ἐπαύσαντο δὲ τοῦ δέους οἱ Δελφοί.* Arripuit haec Buttmannus in *Gramm. Gr.* § 114 ut doceret Ἀμβλίσκειν habuisse aoristum secundum ἤμβλω et ἐξήμβλω, et attulit e Polluce II. 7. ἀμβλῶναι, cui Dindorfius addidit Themistianum ἐξαμβλῶναι, quod in uno Codice pro vulgata ἐξαμβλῶσαι repertum est. Apud me satis constat meras esse istas scribarum hallucinationes, quae stupidum Suidam facile decipere poterant, sed Buttmannos et Dindorfios decipere non debebant. Duplex fertur scriptura eodem teste Suida ἐξήμβλωτο et ἐξήμβλω, altera omnes habet numeros veritatis, nititur certa analogia, certissimo Veterum usu, altera cum ratione et usu Graecorum apertissime pugnat. At lemma Ἤμβλω diserte docet Suidam legisse in suo libro ἐξήμβλω. Fateor, sed nihil est tam absurdum quod Suidas concoquere non possit et nemo saepius et stultius quam Suidas vitiosis librorum scripturis habuit fidem. Ne longe abeam considera mihi haec ipsa: Ἤμβλω: *παραλόγως εἰς πέρας ἤχθη.* Ain vero? ἡ ἔννοια τῷ ἀνοσίῳ ἐξήμβλω est ἡ ἔννοια παραλόγως εἰς πέρας ἤχθη? Imo plane contrarium, *irrita facta erat, ad nihilum reciderat,* ut illud πρᾶγμα τοὐξημβλωμένον apud Aristophanem et alio Aeliani loco apud Suidam v. Ἐξήμβλωσεν: — *καὶ οὐκ ἐξήμβλωτό οἱ ἡ ἐλπίς, ἀντὶ τοῦ ἀτελὴς ἐγένετο.* Recte hoc quidem: ἡ ἐλπὶς ἀτελὴς ἐγένετο, et eodem modo ἡ ἔννοια τῷ ἀνοσίῳ ἀτελὴς ἐγένετο ab illo sic fuerat expressum: ἐξήμβλωτο δὲ ἡ ἔννοια τῷ ἀνοσίῳ. In loco Pollucis non est plus praesidii quam in Themistii Codice. Verbum erat olim obsoletum et usu populi exemtum ἀμβλίσκειν et ἐξαμβλίσκειν in quo impune peccari poterat. Quoties in eo verbo peccatum est vel apud unum Hesychium, veluti in Ἀμβλύσκει: ἐξαπλοῖ pro Ἀμβλίσκει: ἐξαμ-

βλοῖ, et in Ἀμβλωθρίδια: τὰ ἐξηπλωμένα ἔμβρυα pro ἐξημβλωμένα, et in Ἐξαμβλέβει: διαφθείρει, denique in Ἐξαναβλοῦμεν: ἐκτιτρώσκομεν pro Ἐξαμβλοῦμεν ipsius Hesychii turpi errore qui quum glossam Euripideam ΕΞΑΜΒΛΟΥΜΕΝ e noto loco Andromaches, καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν, in suam farraginem reciperet pro AM alias res agens ANA supposuit. Themistius sine controversia suum ἐξαμβλῶσαι a Platone mutuatus est ex *Theaeteto* p. 150 E. τά τε λοιπὰ ἐξήμβλωσαν καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ μαιευθέντα κακῶς τρέφοντες ἀπώλεσαν.

Veram lectionem ab optimo Codice servatam non agnovit Dindorfius p. 33 C: εὖ οἶδα ὅτι χαλεπῶς ἄν με ἐξεύροιτε εἰ τεχνάζω καὶ σκευωροῦμαι περὶ τὴν λέξιν. Pro ἐξεύροιτε ex Ambrosiano affertur ἐξερεῖτε, quod verum esse apparet ex loco plane gemello p. 315 A: ὥςε ῥᾳδίως ἄν με ἐξαγορεύοιεν εἰ σκευωροῦμαι καὶ τεχνάζω περὶ τὸν νόμον. Habet enim ἐξαγορεύω futurum ἐξερῶ, ut diligenter ad Isaei Orat. II demonstravimus, et plane idem utroque loco Themistius ita dixit, ut illic daret: οἶδα ὅτι (οὐ) χαλεπῶς με ἐξερεῖτε, hic: ῥᾳδίως ἄν με ἐξαγορεύοιεν. Perspicuum, est eum verbo ἐξαγορεύειν τινά uti quo sensu Veteres καταγορεύειν τινός usi erant, quos Themistius imitatus est p. 147 B. ὅπως μή μου κατερεῖτε πρὸς τοὺς λίαν σοφούς.

Alias res agens Dindorfius p. 35 C. optimam lectionem abiecit ut pessimam reciperet. Nam sensu vacuum est quod edidit: ὥσπερ οὐδ' ἂν νοῦς οὐδὲ ἡδονὴ συνέλθοι τὰ ἀλλοδαπά· ἂν γὰρ τὸ ἕτερον εὐθαλῇ καταφθίνει τὸ ἕτερον. In aliis libris est: οὐδὲ ἡδονὴ συνελθοίτην ἀλλ' ὅπως ἂν τὸ ἕτερον, unde nullo negotio elicitur Themistii manus: οὐδ' ἂν νοῦς καὶ ἡδονὴ συνελθοίτην, ἀλλ' ὅπου ἂν τὸ ἕτερον εὐθαλῇ καταφθίνει τὸ ἕτερον.

Eodem modo peccavit Dindorfius paulo ante p. 35 B. ubi recepit τὸ φιλοκερδές τε καὶ φιλοχρηματιςον prae vulgato φιλοχρήματον, sed neque φιλοχρηματιςον Graecum est et sequitur Themistius, ut solet, Platonem in *Rep.* IX. p. 581 A: καλοῦντες αὐτὸ φιλοχρήματον καὶ φιλοκερδὲς ὀρθῶς ἂν καλοῖμεν.

Scribis, non Themistio, imputandus est barbarismus qui legitur p. 39 A. ἀντιμεθιςάμενος πρὸς τὸ π ο ν ο ύ μ ε ν ο ν κέρας τῷ βασιλεῖ. *Laborare* enim πονεῖν dicitur, non πονεῖσθαι, quamobrem πονοῦν pro πονούμενον rescribendum est. Male utitur hoc ipso verbo Themistius p. 150 A. ubi dixit καὶ ὅσαι (πόλεις) λιμῷ ἐ π ό ν ε σ α ν. Λιμῷ πονεῖν pro *fame laborare* Latino magis more quam Graeco dictum est, et forma ἐπόνεσα, ut ἐφόρεσα et ἐπόθεσα, solis Graeculis usitata fuit, nam Veteres summa constantia ἐπόνησα, ἐφόρησα et ἐπόθησα dixerunt. Recurrit vitium idem p. 16 C. ubi est π ο ν έ σ α ν τὸ σκέλος.

Vitiata est constructio loci p. 41 A. τῷ γὰρ εἶναι τοιαύτην σεμνύνει τὸν ἐργασάμενον. Subiectum verbi σεμνύνει ex proxime praecedentibus repetendum est ἡ πόλις ἡ ἡμετέρα. Itaque scribi oportet τῷ γὰρ εἶναι τ ο ι α ύ τ ῃ, non τοιαύτην.

Non inutile est animadvertere annotationem quam adscripsit Graeculus nescio quis ad Themistium p. 41 B. ubi scribit *duas res esse quae gratiarum actiones graviores reddant et insigniores, primum si in magna hominum celebritate, deinde si ex animi sententia candide sincereque agantur,* ὧν τὸ μὲν περιφανεςέραν τὴν εὐποιίαν, τὸ δὲ ἀνύποπτον κατασκευάζει τὴν ἀμοιβήν. Ad haec igitur annotavit olim aliquis ad εὐποιίαν] οἶμαι δὲ κρεῖττον εἶναι περιφανεςέραν τὴν εὐφημίαν εἰπεῖν. Haerebat in εὐποιίαν et suspicatus est melius εὐφημίαν quam εὐποιίαν loco convenire, sed fallitur et est haec παραδιόρθωσις, quam locus recte intellectus respuit. Ἡ εὐποιία enim est Principis, ἡ δὲ ἀμοιβή, nempe τῆς εὐποιίας, est civitatis gratias agentis. Poterat hoc ipsum addere τὴν τοῦ βασιλέως εὐποιίαν et τὴν τῆς πόλεως ἀμοιβήν, sed nihil erat opus: qui hoc agebat facile ita accipiebat.

Negligenter admodum editur p. 42 B. ἄρα ὑμῖν ὁ χορὸς οὗτος τ ῶ ν Δαιδάλου δοκεῖ παραπλήσιος, ὧν ἐκεῖνος, ὥς φησιν Ὅμηρος, ἤσκησεν ἐν Κνωσσῷ τῇ Ἀριάδνῃ; Mirum est neminem adhuc emendasse τ ῷ Δαιδάλου —, ὃ ν ἐκεῖνος κτἑ.

Non debebat punctum temporis dubitare Dindorfius p. 44 B.

ubi edidit *θέα δὲ, ὦ βασιλεῦ, τὸν κήρυκα,* et p. 146 D. *θέα γὰρ ἑκάστην καθ' ἑαυτήν,* quin barbarum *θέα* in *θέασαι* esset refingendum.

Similis barbaries ultro a Dindorfio invecta est p. 50 D. *ἐν μόνῳ ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ, ἐν ᾧ θίγοιτο ἄν τις αὐτοῦ (τοῦ θεοῦ) καὶ ἀντιλάβοιτο,* non est enim exemplis opus ut demonstrem *θιγεῖν* Graecum esse, non *θιγέσθαι.* Quum in caeteris esset *αἴσθοιτο* Dindorfius ex Ambrosiano *θίγοιτο* festinantius recepit, nam verum est *θίγοι τε ἄν τις κτέ.* ut paulo post p. 51 C. *θιγεῖν τε καὶ ἐπορέξασθαι.*

Platonis indicio tollendum vitium est e verbis p. 50 B. *ἐνειλημένον χεῖράς τε καὶ πόδας πίλοις τε καὶ ἀρνακίσιν,* ubi pro *ἐνειλημένον* corrigendum est *ἐνειλιγμένον.* Sumta enim haec sunt e Platonis *Symposio* p. 220 B. *ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας,* quae attulit hinc Pollux X. 50. Eodem verbo iterum usus est Themistius p. 57 B. *γράμματα ἀρχαῖα βύσσῳ λευκῇ ἐνειλιγμένα.*

Edebatur p. 51 B. *οἱ σφόδρα ἐπιθυμοῦντες τοῖς ὄμμασιν ἀτενίσαι εἰς τὸν θεόν (τὸν ἥλιον),* sed Dindorfius ex Ambrosiano substituit *πρὸς τὸν θεόν,* quod sine controversia longe deterius est. Compendiorum usu factum est ut *εἰς* et *πρὸς* tam saepe misceantur.

Soloecum est quod editur p. 51 B. *καὶ μὴ δυσχεραίνητε ἐπὶ τῷ λόγῳ,* imo vero *δυσχεράνητε.*

Ubi laudat Themistius Constantium quod scripta Veterum longo situ corrupta in bibliothecis publicis reficienda curaverit p. 59 D. dixisse non potest *ταῦτα τὰ μνήματα ὑπὸ μικρᾶς ἀθεραπευσίας διαρρυέντα,* sed *ὑπὸ μακρᾶς ἀθεραπευσίας.* Est operae pretium audire quid de veteribus ac novis librorum exemplaribus scribat: *ἐργάζονται ὑμῖν ταῦτα τὰ ἔργα — οἱ τῆς Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργοὶ, οἳ ἱκανοί εἰσι τὸν νοῦν μετοικίζειν ἐκ παλαιοῦ σκήνους ἐκτετηκότος εἰς ἀρτιπαγές τε καὶ νεουργόν.* Notabile est etiam quod continuo

addit: *mox*, inquit, *novam vitam publice accipient* Plato et Aristoteles et Demosthenes et Isocrates et Thucydides. Et horum quidem exemplaria, etiam si in publicis bibliothecis non satis integra servarentur, propter suam ipsorum praestantiam apud privatos cives diligenter custodiuntur et conservantur: sed ὅσοι ὀπαδοί τε ἐκείνων — τούτους βιάζεται θνητοὺς ὄντας ἀθανάτους ποιεῖν ἡ βασιλέως προμήθεια, πολλοὺς μὲν Ὁμήρου ὑποφήτας καὶ νεωκόρους, πολλοὺς δὲ Ἡσιόδου θεραπευτάς, quae de *Commentariis Veterum in Homerum* et *Hesiodum* accipienda esse videntur. Quod statim sequitur ϛῖφος ἀνάριθμον ἀρχαίας σοφίας — ἀμενηνόν τε ἤδη καὶ ἐξίτηλον ἐν τῷ χρόνῳ ἐν σκότῳ κατορωρυγμένον, expuncta praepositione legendum ἐξίτηλον τῷ χρόνῳ, quae verba ex Herodoti prooemio desumta esse quisque videt.

Elegans compositionis forma a scribis obliterata est p. 60 D. ταῦτα γὰρ ἅπαντα, οἶμαι, τύρβη καὶ ὄχλος καὶ βαναυσία καὶ ἀρχαῖα μὲν τὰ θεάματα, ἀχρεῖα δὲ τὰ ἀκούσματα. Themistius dederat ἀχρεῖα μέν — ἀχρεῖα δέ. Ἀρχαῖος et ἀρχαῖον contemtim in iocosa oratione ponuntur de iis hominibus aut rebus, quas longe longeque hominum post natorum sollertia vicerit, ut antiqua novis opposita sordeant ac paene ridicula videantur. Sic ipse Themistius loquitur p. 116 A: Ὅμηρος δὲ ὡς ἔοικε λίαν ἀρχαῖος ἦν Μενεσθέα θαυμάζων, nam nihil erat Menestheus ad novorum tacticorum singularem sollertiam. Saepe ἀρχαῖος eo sensu legitur apud Comicos, saepe apud Platonem, quos sequiores imitantur. Deridens patrem filius qui novam Socratis sapientiam imbiberat in *Nub.* vs. 1469 ita dicit:

ἰδού γε Δία πατρῷον· ὡς ἀρχαῖος εἶ.

et sic apud Platonem est in *Euthydemo* p. 295 C. ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος. Sed non cadit huiusmodi notio in locum Themistii, qui adiectivo eleganter repetito dederat: ἀχρεῖα μὲν τὰ θεάματα, ἀχρεῖα δὲ τὰ ἀκούσματα.

Laudibus extollens Iovianum Themistius p. 67 A. ita dicit: ἐγνωκὼς ὅτι τὴν βασιλείαν ἀρετῆς ὑπεροχὴν νομιϛέον οὐκ εὐτυχίας καὶ τὸν Ὑϛάσπου Δαρεῖον μικρὸν ἀπέφηνας εἰς μεγα-

λοπρέπειαν ἀμοιβῆς. Respicit in his historiam Darii et Sylosontis narratam ab Herodoto III. 139 et inde a Themistio repetitam p. 109 D. Hanc igitur Darii liberalitatem tanto intervallo Iovianus superasse dicitur ut prae illo Darius μικρὸς esse videretur: hoc enim, ut nemo nescit, significat τὸν Δαρεῖον μικρὸν ἀπέφηνας. Sed non constat sic loci sententia, quia nemo Graecorum umquam hominem *illiberalem* et angusti animi appellavit μικρόν. Μικρός semper de statura dicitur, ut iam apud Homerum: μικρὸς μὲν ἔην δέμας ἀλλὰ μαχητής. Itaque μικρόν mendosum est. Quid sit rescribendum optime docebit Themistius ipse, qui sua repetere solet, et si quid ei lepide et scite dictum esse videtur, iterum tertiumque apponit. Laudans Theodosii liberalitatem p. 462 Dind. scribit: τὸ δὲ καὶ τοῖς χρήσασθαι δεηθεῖσι δοῦναι δωρεὰν — τίνα Ἀλκιβιάδην οὐχ ὑπερβαίνει; τίνα Κίμωνα οὐκ ἀποφαίνει Σμικρίνην; Notum in fabulis Menandreis nomen Σμικρίνης hominis illiberalis et sordidi, quae res indoctiores fugiebat. Maius enim pro Σμικρίνην, quod quale esset non intelligebat, substituit σμικρύνειν sine ullo sensu. Hem Criticum! Eadem chorda olim oberravit Graeculus, qui quum in suo libro reperisset Δαρεῖον Σμικρίνην ἀπέφηνας vulgatam scripturam de suo supposuit.

Prudenter admodum et sapienter disserit Themistius p. 67. B. unicuique licere oportere ex animi sui sententia colere Deum neque religionem per vim imponi debere οὐ πάντα ἔνεστι τῷ βασιλεῖ βιάσασθαι τοὺς ὑπηκόους ἀλλ' ἔστιν ἃ τὴν ἀνάγκην ἐκπέφευγε καὶ ἀπειλῆς ἐστι κρείττω καὶ ἐπιτάγματος, ὥσπερ — ἡ περὶ τὸ θεῖον εὐλάβεια. Verissimum est quod addit: εἰ γὰρ οὐδὲ σοί, ὦ βασιλεῦ, δυνατὸν κατὰ διάγραμμα (ex edicto) εὔνουν εἶναι τὸν μὴ τοῦτο ἔνδοθεν προαιρούμενον, πόσῳ μᾶλλον εὐσεβῆ εἶναι καὶ θεοφιλῆ γράμματα ἀνθρώπινα δεδιότας καὶ ἐπικήρους ἀνάγκας καὶ ἀσθενῆ μορμολυκεῖα. et ὁ τοῦ θεοῦ νόμος ἀκίνητος μένει τὸν πάντα αἰῶνα, ἀπολελύσθαι τὴν ἑκάστου ψυχὴν πρὸς ἣν οἴεται ὁδὸν εὐσεβείας. Deinde negat principem conscientiae humanae vim inferre posse, ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα ἄξεις καὶ ἀποκτενεῖς, ἂν οὕτω τύχῃ, inquit, ψυχὴ δὲ οἰχήσεται, in his mihi ἄξεις semper visum est labem

vitiumque concepisse. Quid est enim, quod princeps dicitur posse τὸ σῶμα ἄγειν? Reponendum esse censeo εἵρξεις pro ἄξεις. Corpus, inquit, *vinculis constringere* poteris et vita privare, sed animus liber evolabit. Comparari potest locus p. 72 D. „*Platonem vendidit Dionysius, Nero Musonium relegavit, Domitianus Apollonium Tyanensem in vincula coniecit.*" εἶργε τὸν ἐκ Τυάνων ὁ ἀδελφοκτόνος.

Admonuimus iam antea p. 69 C. pro οἱ δὲ ὁπλίζονται emendandum esse τοξάζονται, tum male Dindorfius edidit, οἱ μὲν παρὰ τὸ σῶμα τὸ σόν εἰσι τεταγμένοι, quum retinere deberet vulgatam περὶ τὸ σῶμα, quod de *satellitibus* proprium est et perpetuum.

Vitium conceperunt haec verba Themistii p. 72 D: καὶ τοῦτο οὖν κακῶς ἡ τραγῳδία καὶ πρός γε ἔτι κάκιον ὅταν θεὸν λέγῃ τὴν τυραννίδα. Themistius enim non scripserat θεὸν sed ἰσόθεον λέγῃ τὴν τυραννίδα. Quomodo hoc demonstrari poterit, dixerit aliquis, quoniam utrumque nobili loco Euripideo nititur. Scilicet θεόν appellavit τὴν τυραννίδα in Phoenissis vs. 509.

ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς
καὶ γῆς ἔνερθεν δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τάδε,
τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα.

Eandem ἰσόθεον dixit in Troadibus vs. 1169:

γάμων τε καὶ τῆς ἰσοθέου τυραννίδος.

Itaque quum utrumque luculento Euripidis testimonio stabiliatur satius esse putes nil mutare. Dicam quare mihi contra videatur. Themistius enim locos Euripideos, quos illic reprehendit, non ipse ex Euripide sumsit, sed a Platone accepit, cuius locum ex libro VIII *de Rep.*, ut solet, describit sed ita ut quae Plato ironice laudet ea ipse serio reprehendat. Dubitare non poteris si utrumque locum inter se compones. Themistius dixit p. 72 C: Εὐριπίδης — ποιήσας

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ,

οὐκ ἦν οἶμαί που πυκνῆς διανοίας. Platonis verba sunt *de Rep.* VIII. p. 568 A. οὐκ ἐτὸς ἥ τε τραγῳδία ὅλως σοφὸν δοκεῖ εἶναι καὶ ὁ Εὐριπίδης διαφέρων ἐν αὐτῇ. — ὅτι καὶ τοῦτο

πυκνῆς διανοίας ἐχόμενον ἐφθέγξατο ὡς ἄρα σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ. Addam et quae continuo sequuntur ut mendum eximam: καὶ ἔλεγε δῆλον ὅτι τούτους εἶναι [τοὺς] σοφοὺς οἷς ξύνεστιν, ubi expuncto articulo legendum τούτους εἶναι σοφοὺς οἷς ξύνεστιν. Lepide Plato admonet Euripidem dicere τοὺς περὶ τὸν Ἀρχέλαον, quocum esset una, σοφοὺς εἶναι, non εἶναι [τοὺς] σοφούς, quod sensu vacuum est. Quod Plato statim addit: καὶ ὡς ἰσόθεόν γε τὴν τυραννίδα ἐγκωμιάζει, id Themistius sic expressit: καὶ πρός γε ἔτι κάκιον ὅταν ἰσόθεον λέγῃ τὴν τυραννίδα, ut nulla sit dubitatio quin ἰσόθεον vera scriptura sit, non θεόν.

Recte et ἀττικιστί scripsit Themistius p. 73 A. ὅ τι περ ἀκρότατον τῆς σοφίας, et sic Veteres constanter dicebant ὅ τι περ ἐσθλόν, ὅ τι περ ὄφελος, ὅ τι περ ἄνθος, et Eupolis de Pericle:

ὅ τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν ἤγαγες.

Itaque aut Themistius ipse aut scribae peccarunt p. 61 B. ubi est ὅ τι ἄνθος τῶν Ἑλλήνων.

Vitiosum est quod editur p. 79 A. ὅστις μὴ παρίησι τοὺς Ἀλωάδας ἀποπληξίᾳ. *Supero* aliquem non παρίημί τινα Graece dicitur, sed παρέρχομαι. Itaque legendum πάρεισι pro παρίησι. Πάρειμι *futurum* esse Themistius et aequales non accurate sciebant neque firmiter retinebant. Itaque nonnumquam εἶμι cum compositis usurpabant more Veterum pro futuris, saepius εἶμι et ἔρχομαι dicebant promiscue, quasi nihil interesset. Sic dixit p. 73 C. *de coelo hoc descendit suffragium*, ἄνωθεν αὕτη κάτεισιν ἡ ψῆφος, pro κατέρχεται rectiusque καταβαίνει. Παρῄει pro *superabat* legitur p. 99 A.

Repone futurum pro praesente p. 82 A. τίς οὐκ αἰσχύνεται λοιπὸν — στασιάζειν πρὸς τὸν ἀδελφὸν ὑμᾶς ὁρῶν τὴν γῆν ὅλην — ἀψοφητὶ διελομένους; vel solum λοιπὸν additum demonstrat αἰσχυνεῖται pro αἰσχύνεται restitui oportere. „*Quem non* pudebit *posthac a fratre suo dissidere*" cet.

Pervulgato aequalium vitio Themistius utitur verbo φρονεῖν

pro μέγα φρονεῖν, *magnos spiritus gerere* p. 82 B. Πλαταιεῖς ἐφρόνουν ὅτι τὴν χώραν παρέσχοντο —, ἡμεῖς δ' οὐ φρονήσομεν ὅτι ὑμῖν παρεσχόμεθα τὸ θέατρον τῆς σοφίας;

Vitiose repetitus articulus est p. 83 A: πλείονος ἄξιον τὸ κτήσασθαι τὰ ἀγαθὰ τοῦ [τὸν] κεκτημένον μείζω ποιῆσαι. Participium sine articulo significat ἐπειδὰν κεκτημένος ᾖς vel ᾖ τις. Post pauca p. 83 B. duo menda eximenda sunt ex his verbis: εὐτυχέστερον δὲ — τοῦ καθελεῖν τὸν ὄντα κοινωνὸν τῆς ἀρχῆς τὸ προελέσθαι τὸν κοινωνήσαντα. *Assumere* imperii *socium* dicitur προσαιρεῖσθαι, non προαιρεῖσθαι, et participii *futurum* requiritur τὸν κοινωνήσοντα, non κοινωνήσαντα.

De bellis servilibus dicens Themistius p. 86 D. de servorum ducibus haec verba posuit: ἐν ἀκαρεῖ φοβεροὶ κατέστησαν οὐ μόνον πρεσβύταις οὐδὲ στρατηγοῖς τῶν πάλαι Ῥωμαίων ἀλλ' ἤδη καὶ ὑπάτοις. Non *senibus*, opinor, et praetoribus populi Romani eos metuendos fuisse dixerat, sed *legatis* praetoribusque. Itaque scribe πρεσβευταῖς pro πρεσβύταις. Graeci Romanorum *legatos* modo ὑποστρατήγους appellant, modo πρεσβευτάς.

Saepe Themistius Xenophontis locos imitatur, veluti p. 87 A: ἀλλ' οἱ πῦρ πνέοντες, οἱ Μιθριδάτου χαλεπώτεροι Ῥωμαίοις — ὑπὸ μάλης ἔκρυπτον τὰς ἀσπίδας. Ut solet sua repetere iterum dixit in Orat. 34 p. 465 Dind. καὶ νῦν προσίασιν οἱ πῦρ πνέοντες, οἱ τοῦ Ἀννίβα χαλεπώτεροι Ῥωμαίοις, ἥμεροι καὶ χειροήθεις. Flosculum hunc decerpsit ex Xenophontis *Hellenicis* VII. v. 12: ἐνταῦθα δὴ οἱ πῦρ πνέοντες, οἱ νενικηκότες τοὺς Λακεδαιμονίους, — οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον.

A Xenophonte etiam sumsit Themistius formam πέπαμαι pro κέκτημαι, qua nemo Atticorum utitur, sed Xenophon a Doribus et Ionibus acceptam crebro usurpat. Hinc Themistius dixit p. 265 D: καλὸν δὲ καὶ φιλοχρύσῳ τὴν λίθον πεπᾶσθαι ᾗ βασανίζουσι τὸν χρυσόν, et p. 274 A. ὠφελιμώτερα αὐτά τε αὑτοῖς καὶ τοῖς πεπαμένοις. Πεπαμένον solet a

Graeculis in πεπαμμένον depravari, ut πολυπάμονος in πολυπάμμονος, similiterque alia hinc nata. Notabilis est Themistii locus p. 307 A: ἄνθρωπον εἶναι σπουδαῖον λέγομεν οὐ τὸν πολλοὺς μὲν ἀγροὺς πολλὰς δὲ οἰκίας π ε π α μ έ ν ο ν, ubi Harduini Codices πεπαμμένον exhibent, et Ambrosianus A. κεκτημένον, id est antiquae scripturae interpretamentum. Saepe factum esse videbis, si hoc ages, ut liber Ambrosianus, qui unus omnium optimus esse perhibetur, multo deteriores et pessimas scripturas servet, quas Dindorfius subinde festinans in textum admisit, cuiusmodi est quod recepit p. 308 A. ϛέγειν δὲ δύναται (τὸ τειχίον) καὶ ϛ ί χ ω ν φ ρ ο υ ρ ὰ ς ἀϛαθμήτους, unde nemo umquam quidquam sani extundet. Sanissima erat vulgata καὶ τ ύ χ η ς φ ο ρ ὰ ς (fortunae impetus) ἀϛαθμήτους.

Sine sensu γε interpositum est p. 89 B. βασιλέα γὰρ ἀξιοῦντα εἶναι πάντων, — ἔπειτα ἐξαρνεῖσθαι πρᾶξαί γ ε βασιλικῶς αἰσχρὸν ἦν. Emendandum videtur πρᾶξαί τ ι βασιλικῶς, vel potius non emendandum sed ex aliis libris revocandum in suam sedem unde Dindorfius male eiecerat.

Torvus et truculentus tyrannus a Themistio p. 90 B. ita describitur: ἀεὶ συγκεκυφώς, ἀεὶ συννεφής, ἐ φ ε λ κ ό μ ε ν ο ς τὰς ὀφρῦς, τὴν σιωπὴν ὥς τι σεμνὸν μετιών. Alienum plane est abs re verbum ἐφέλκεσθαι, *ad sese trahere.* Ex ipsa rei natura et perpetuo Graecorum usu rescribendum esse censeo ἀνελκόμενος. Dicebant enim de superbis τὰς ὀφρῦς ἀνασπᾶν, ἐπαίρειν et ἀνέλκεσθαι, ut apud Cratinum est ἀ ν ε λ κ τ α ῖ ς ὀφρύσι σεμνόν. Quod dicit Themistius p. 114 B. οὐδὲ βαδίζουσι τ ὰ ς ὀ φ ρ ῦ ς ἐ π η ρ κ ό τ ε ς μ ᾶ λ λ ο ν τ ῶ ν ϛ ρ α τ η γ ῶ ν, sumsit ab Atticis Comicis. Alexis Athen. p. 224 F.

τοὺς μὲν ϛρατηγοὺς τὰς ὀφρῦς ἐπὰν ἴδω
ἀνεσπακότας, δεινὸν μὲν ἡγοῦμαι ποιεῖν,
οὐ πάνυ τι θαυμάζω δὲ προτετιμημένους
ὑπὸ τῆς πόλεως μεῖζόν τι τῶν ἄλλων φρονεῖν.

οἱ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκότες dicuntur philosophi apud Batonem Athenaei p. 103 D.

Haud scio an recte emendarit Dindorfius locum Themistii p. 91 A. *οὐδ' ἂν τὸν Δία ἴσως ἡ κωμῳδία τοῦ τηνικαῦτα ἀποδραθεῖν* (scribe *ἀποδαρθεῖν*) *ὑπεξείλετο. οὐ γὰρ ἂν περιεῖδεν ἐργαστήριον τοιχωρύχων ἐπὶ κακῷ τῆς οἰκουμένης ἐ γ ρ η γ ο ρ ό ς.* Sic enim substituit pro lectione omnium librorum *ἐγρηγορώς*, quam retinuerim: optime enim ad ipsum Iovem refertur, nam *si vigilasset οὐκ ἂν περιεῖδεν κτέ.*

Nunc quidem proba et antiqua forma *ἐγρηγορώς* evasit ex librariorum manibus, qui quoniam ipsi *γρηγορεῖν* dicebant pro *ἐγρηγορέναι*, subinde veterem formam vitiabant: quod factum est p. 315 B. ubi male retinuit Dindorfius vulgatam: *ἐγὼ μέντοι ἐ γ ρ η γ ο ρ ο ῦ σ ι ν ὑμῖν — ἀσμενέστερον διαλεγοίμην ἢ χασμωμένοις τε καὶ ναυτιῶσιν,* nam sine mora *ἐγρηγορόσιν* a Lobeckio commendatum recipere debuerat. Praeterea scribe *ἀσμενέστερον (ἂν) διαλεγοίμην.*

Pervulgatum Graeculorum errorem commisit Themistius in iis quae de Procopio scribit p. 91 C: *κἄπειτα ἐπόμπευεν ἐκ βαλανείου ἐν ἀ σ π ί δ ι καὶ δ ο ρ α τ ί ῳ περιδέραια περικείμενος.* Solent Veteres de cultu ornatuque corporis et de armis ponere aut participium *ἔχων* aut praepositionem *ἐν*. Perinde est dicere *ἔχων ὅπλα, θώρακα ἔχων, χιτῶνα, ἱμάτιον, χλαμύδα ἔχων, ἔχων ὑποδήματα* et sim. atque *ἐν ὅπλοις, ἐν θώρακι, ἐν χιτῶνι, ἐν ἱματίῳ, ἐν χλαμύδι, ἐν ὑποδήμασιν.* Praepositio autem ita demum ponitur ubi cum rei natura convenit, id est de iis rebus recte dicitur quae corpus aut partem corporis contegunt includuntque. Sequiores Graeculi temere miscent omnia et ubi participio *ἔχων* erat utendum ponunt praepositionem nil rei naturam curantes. Sic dicitur quis apud istos *ἐλθεῖν ἐν ξίφει, ἐν ῥομφαίᾳ, ἐν ῥάβδῳ, ἐν βακτηρίᾳ,* sic igitur Themistius dixit *ἐπόμπευεν ἐν ἀσπίδι καὶ δορατίῳ* quum debuisset dicere *ἀσπίδα καὶ δοράτιον ἔχων,* ut constantissime Veteres loquebantur.

Procopius *subditivos quosdam ostentabat qui astutia confidenti partim ab Oriente, alii e Galliis se venisse et Valentinianum obiisse fingebant* (Ammian. Marcell. XXVI. p. 322, 15). Eosdem commemorans Themistius p. 91 D. ita scribit *εἶτα ἐπέ-*

σειε τὰ χαλεπώτερα μηχανήματα — τοὺς ἀγγέλους τοὺς ἐκ τῶν προαστείων κεκονιαμένους κτέ. sed quia isti subditivi legati non videntur *calce obliti* sed *pulvere conspersi* venisse, satius erit non κεκονιαμένους scribere, sed κεκονιμένους.

De iisdem legatis post pauca haec addit p. 92 A: καὶ τούτους ἢ πάνυ πιστεύειν ἐχρῆν ἢ [πάνυ] δεδέσθαι. Corrige τούτοις pro τούτους et male repetitum πάνυ expunge.

Continuo addit: λαθεῖν γὰρ οὐκ ἐνῆν οὐ δεδεμένους οὐ σιωπῶντας οὐ στένοντας οὐ μειδιῶντας, ἀλλ' ἐπεφαίνοντο ἑκασταχοῦ ὠτακουσταί. Notabant delatores omnia, *silentium*, *gemitum*, *surrisum*: facile intelligimus, sed quid sibi volunt in ea re οἱ δεδεμένοι? Delatores speculari non solent quid agant οἱ δεδεμένοι, et quae est ista coniunctio τῶν δεδεμένων et τῶν σιωπώντων, στενόντων, μειδιώντων? Nil tamen reperio quod satisfaciat: videant acutiores.

Interpolatus locus est p. 95 D. ἐπειδὰν [ὡς] τάχιστα κύριος γένηται. Expunge ὡς et locus habebit optime. Non meminerant Graeculi ἐπεὶ τάχιστα et ἐπειδὰν τάχιστα esse *simul atque, ut primum*.

Intercidit praepositio p. 97 C. ἀντέκοψε καὶ αὐτὸς οὐ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ ἐκκόψαντος ἀλλὰ τῆς ψυχῆς τὴν θρασύτητα, non est enim ulla controversia quin emendandum sit ἀντεξέκοψε pro ἀντέκοψε. Ut enim proprie de oculo et figurate de aliquo vitio, petulantia, protervitate, superbia ἐκκόπτειν dicitur, numquam κόπτειν, sic ἀντεκκόπτειν necessario requiritur. Themistius nonnumquam ἐκκόπτειν et ἐπικόπτειν ita inter se opponit, ut ἐκκόπτειν sit *penitus exscindere*, ἐπικόπτειν *resecare* aliquid et *amputare*, veluti p. 131 D. τὸ μὴ πρόρριζον ἐκκόπτειν — ἀλλ' ἐπικόψαντας τὴν αὐθάδειαν σώζειν, et pag. 359 D. οὐχὶ οὖν ἐκκόπτειν αὐτὰ πειρᾶσθαι χρεών· ἀμήχανον γάρ· ἀλλ' εἴπερ ἄρα [εἴη] ἐπικόπτειν τε καὶ πραΰνειν, ubi deleverim εἴη natum ex sqq. ЄΠΙ. Platonis more Themistius εἴπερ ἄρα interposuit.

Vocabulum Graecis incognitum nescio quomodo irrepsit p. 97 D. ἴλας τοξευτῶν, ἴλας ἱππέων. Reponendum est τοξοτῶν, qua sola forma utebantur omnes qui Graece loquebantur.

Revocanda est ex Homero litera sibilans in his p. 98 C. διὸ φησὶν Ὅμηρος τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς τρεπτοὺς εἶναι καὶ παραρρητούς, imo vero στρεπτούς ex Iliad. I. 493.

Non est sanum πειρασθῆναι p. 101 C. οὐδὲ τοῦ γήρως πειρασθῆναι δυσκολωτέρου, requiritur πειραθῆναι *expertum esse*; πειρασθῆναι est a πειράζειν *tentare*.

Mendose et sine sensu editur p. 102 A: ταύτῃ τοίνυν ἐγὼ μάλιστα φαίην ἂν τῶν τυράννων εἶναι τοὺς βασιλέας ὅτι κτἑ. Cuiusmodi quid dixerit Themistius apertum est, sed non uno modo ea sententia restitui potest: namque aut excidit comparativus ὀλβιωτέρους, εὐδαιμονεστέρους, εὐτυχεστέρους, aut (quod multo simplicius est) εἶναι in διαφέρειν est convertendum.

Simillimus huic locus est in vicinia p. 104 A: ταύτῃ μάλιστα τῶν ἄλλων τεχνῶν φιλοσοφίαν διαφέρειν πεπιστευκὼς ὅτι μὴ κέχηνε πρὸς δόξας ἀνθρώπων κτἑ. In talibus διαφέρειν est *praestare*, *praestantiorem esse*.

Levis error irrepsit p. 103 D. μικρά μοι συγχώρησον, ὦ βασιλεῦ, ἐκλογήσασθαι ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, ubi scribendum ἐκλογίσασθαι, ut recte legitur p. 136 D. ἓν ἐξαρκεῖ τεκμήριον ἐκλογίσασθαι τῆς περὶ ταῦτα ἐπιμελείας, et p. 184 C. καὶ ἐκλογίζεται ἐφεξῆς, et multis aliis locis.

Dele articulum p. 106 A. δυοῖν εἰσελθόντοιν [τοῖν] λόγοιν e praecedente syllaba male repetitum.

Lepidum antiqui imperatoris dictum Themistius p. 108 A. male narrando corrupit: πάνυ μὲν γάρ, οἶμαι, καλῶς καὶ Τιμόθεος ὁ στρατηγὸς φιλοσόφῳ παραβαλὼν εἰς πλῆθος ἐπιχειροῦντι μόνον εἶναι τὸν σοφὸν στρατηγόν· Ἄνδρες, ἔφη πρὸς τοὺς παρόντας, οὗτος ὁ ἀνὴρ οὐδεπώποτε ὑπὸ σάλπιγγος τεθορύβηται. Facit enim ut Timotheus contrarium quam quod dixerit dixisse videatur. Nempe ὑπὸ σάλπιγγος τεθορυβῆσθαι aut de imbelli et ignavo recte dicitur aut certe de eo qui truci classico non delectatur et mavult gallorum cantu quam clas-

sico excitari ex somno, ut est apud Polybium XII. 25 ex Timaeo: διότι κοιμωμένους τὸν ὄρθρον ἐν μὲν τῷ πολέμῳ διεγείρουσιν αἱ σάλπιγγες, κατὰ δὲ τὴν εἰρήνην οἱ ὄρνιθες. Sed imprimis ignavi ὑπὸ σάλπιγγος θορυβοῦνται, ut apud Theophrastum *Charact.* 25, ὁ δειλὸς τοῦ σαλπιςοῦ τὸ πολεμικὸν σημήναντος καθήμενος ἐν τῇ σκηνῇ εἶπεν· Ἄπαγ' ἐς κόρακας, οὐκ ἐάσεις τὸν ἄνθρωπον ὕπνου λαβεῖν (lege λαχεῖν) πυκνὰ σημαίνων. Apparet nihil esse a Timothei sententia alienius quam hoc dicere, qui ridebat philosophum de ea re dicentem cuius nullum usum, nullam peritiam haberet. Themistius huius rei notitiam, ut alia permulta, a Plutarcho sumsit. Audiamus igitur Plutarchum in *Regum et Imperatorum Apophth.* p. 192 B. Εὐδαιμονίδας (rectius Εὐδαμίδας appellatur p. 220 D.) ἀκούσας φιλοσόφου διαλεχθέντος ὅτι μόνος ἀγαθὸς ςρατηγὸς ὁ σοφός ἐςιν, Ὁ μὲν λόγος, ἔφη, θαυμαςός, ὁ δὲ λέγων οὐ περισεσάλπιςαι. Descripsit eundem locum ex Plutarcho Stobaeus in *Floril.* 54, 65, ubi scribitur περισεσάλπικται. Eiusdemmodi est Pyrrhi dictum apud Stobaeum ibid. 54, 60: Πύρρος πρὸς τὸν ὑπισχνούμενον τὰ τακτικὰ διδάξειν ἐν δὲ παρατάξει οὐδέποτε γεγονότα οὐκ ἔφη δεῖσθαι ἀπερισαλπίκτου ςρατηγοῦ. Non poterat ea res melius et significantius quam illo verbo declarari et corrupit omnia Themistius quum pro περισεσάλπισται substitueret suum ὑπὸ σάλπιγγος τεθορύβηται. Eodem verbo utitur Plutarchus in *Marcello* cap. 22 triumphi et ovationis discrimen sic notans: πέμπει δὲ αὐτὸν οὐκ ἐπὶ τοῦ τεθρίππου βεβηκὼς οὐδὲ δάφνης ἔχων ςέφανον οὐδὲ περισαλπιζόμενος, ἀλλὰ πεζὸς ἐν βλαύταις ὑπ' αὐλητῶν μάλα πολλῶν καὶ μυρρίνης ςέφανον ἐπικείμενος. Quemadmodum dicitur quis αὐλεῖσθαι et καταυλεῖσθαι, ψάλλεσθαι, κατακτυπεῖσθαι et sim. sic *quem tubae undique circumsonant* dicitur περισαλπίζεσθαι, quod in forti ac strenuo milite nihil minus significat quam ὑπὸ σάλπιγγος θορυβεῖσθαι.

Caeterum in eo quoque peccavit Themistius quod Timotheum narravit talia ex philosopho audivisse. Vivo Timotheo ista sapientia nata nondum erat. Audivit ea et risit Εὐδαμίδας ὁ Ἀρχιδάμου, ἀδελφὸς δὲ Ἄγιδος teste Plutarcho l. l. p. 220 D. de quo vide Plutarchum in vita Agidis cap. 3. Is per aetatem potuit audire Stoicum talia παραδοξολογοῦντα,

et (ut ex priore Plutarchi loco apparet) solebat si quando Athenas venisset Xenocratem et alios philosophos audire.

Mirifice placet Themistio verbum *ἁλίσκομαι* ponere eo sensu et ea compositione, quae Veteribus omnibus inaudita est. *'Αλίσκομαι* apud Veteres, ut saepius observavimus, passiva forma est verbi *αἱρεῖν* quum dicitur de eo qui aut *urbem cepit* aut *reum damnavit*. Dicitur *εἷλε τὴν πόλιν* et *ἡ πόλις ἑάλω*, et sic *εἷλε τὸν φεύγοντα* et *ὁ φεύγων ἑάλω*. Praeterea *ἁλίσκομαι* ponitur pro *λαμβάνομαι* de eo qui in furto aut adulterio *deprensus* est, *ἑάλω κλέπτων*, *μοιχεύων ἑάλω* et sim. Apud Themistium *ἁλίσκομαι* ponitur pro *ἐρῶ* vel *ἐπιθυμῶ*, et quemadmodum Veteres dicebant *ἐρασθῆναί τινος* et *ἐπιθυμῆσαί τινος*, sic illi solemne est dicere *ἁλῶναί τινος*. Dabo pauca quaedam sed luculenta exempla. Pag. 109 D. *Δαρεῖον ἐπειδὴ τῆς χλαμύδος ἁλόντα ᾔσθετο*, ubi *ἁλόντα* nil nisi *cupidum* significat, *ἐπιθυμοῦντα* vel *ἐρῶντα*. Hoc ipsum *ἐρῶντα* in aliis libris pro *ἁλόντα* legitur ex interpretamento. Pag. 44 D. scripsit: *νῦν πρῶτον εἰσέρχεται μάρτυς τῆς ἀρετῆς ἐλεύθερος καὶ ἀνύποπτος, ὃν οὐκ ἔςι ψευδομαρτυρίας ἑλεῖν ἀλλ' οὐδὲ γράψασθαι ὡς χρημάτων ἑαλωκὼς ἢ δυνάμεως ἐφιέμενος ἐδωρήσατο ἐπαίνους οὐδὲν προσήκοντας*. Non sine indignatione ista describo: summus adulandi artifex ad blandiendum potentioribus natus se unum impudenter iactat incorruptum veritatis testem prodire. In loquendi usu non semel impingit: *ψευδομαρτυρίας ἑλεῖν* nemo umquam probatus scriptor dixit, sed *ψευδομαρτυριῶν* et *χρημάτων ἑαλωκώς* pro *χρημάτων ἥττων* dictum prorsus ab Atticorum loquendi consuetudine recedit. Quod enim illi dicebant *ἥττω εἶναι* et *ἡττᾶσθαί τινος*, imprimis *χρημάτων* et *κέρδους*, id ille *ἁλίσκεσθαί τινος* appellare solet, *ἁλῶναι* vel *ἑαλωκέναι χρημάτων* vel *δώρων*. Pag. 48 C. scribit: *ἕτοιμον ἔχει τὴν ἀπόλαυσιν οὗ πρὸ τῶν ἄλλων ἑάλωκε*, id est *unusquisque ea re parata fruitur quam prae caeteris appetit*, nihil aliud enim est *ἑάλωκε* quam *ἐπιθυμεῖ*. Pag. 76 D. *τῆς φύσεως ἑαλωκότα* est *ἥττω ὄντα*, *indulgentem*. Pag. 83 B. *ὁ Κωνςαντῖνος ἑάλω τῆς καλλιπόλεως* est *ἠράσθη*, *captus amore est*. Eodem modo dictum est p. 106 A. *δυοῖν εἰσελθόντοιν λόγοιν μᾶλλον ἑάλω τοῦ* (*τὸν* adde) *νοῦν οἰκεῖον ἔχοντος*

ἢ τοῦ τὰ ῥήματα. Discrimen inter Atticum et Themistianum dicendi genus imprimis apparet p. 116 C. λαθεῖν ἔνεϛι δώρων ἁλόντα. In Attica dicitur δώρων ἁλῶναι qui iudicum sententiis damnatus est quod contra officium ac fidem *dona accepisset*, id est largitione corruptus esset. Apud Themistium δώρων ἁλῶναι est δώρων ἥττω γενέσθαι et uno verbo δωροδοκῆσαι. Ineptissimum omnium est quod scripsit p. 123 B. ubi princeps dicitur philosophum senem colere οὐχ ὅτι τὸ σῶμα ἔρρωται — ἀλλ' ὅτι πρὸς τὰς Μούσας αὐτὸν ξεναγεῖ καὶ τῶν ἱερῶν τούτων ταμίας ἐϛὶ διὰ τοῦτο αὐτοῦ κατάκρας ἑάλωκεν. Quod enim ἑάλωκεν αὐτοῦ dixit de amore quo senem magistrum princeps prosequebatur ferendum est, sed quod addidit Homericum κατάκρας de urbe dictum quae per vim expugnatur, id vero absurdum et intolerabile est. More suo dixit Themistius p. 129 D. οὐδὲ τοῦ κάλλους τῶν ῥημάτων ἑάλωκας ἀλλὰ τοῦ κόσμου τῆς διανοίας, et p. 168 D. τοῦ κάλλους οὗ πρώτου ἑάλων, et p. 252 B. οὐδὲ ἑταιρίδων ἑάλως, et p. 276 D. ὁ δὲ φίλος σοὶ μόνῳ προσέχει τὸν νοῦν καὶ σοῦ μόνου ἥλω. et p. 302 D. εἰ μόνος ὑμῶν ἑάλων ἐγώ, ubi ἑάλων planissime idem est atque ἐραϛὴς ἐγενόμην. Contra p. 7 B. ὀργῆς ἁλίσκεσθαι est ἡττᾶσθαι, ἥττω εἶναι, cuius contrarium est κρείττων ὀργῆς et ὀργῆς κρατεῖν, sed pro κρείττων εἶναι Themistius οὐχ ἁλίσκεσθαι usurpat, veluti p. 8 A: ποῖαι δὲ σωμάτων (lege σώματος) ἡδοναὶ ὧν οὐχ ἁλίσκεται σωφροσύνῃ; id est ὧν σωφροσύνῃ κρείττων ἐϛί sive κρατεῖ; In his omnibus vides Themistium verbo ἁλίσκεσθαι genitivum addere, sicuti additur verbis ἐρᾶν, ἐπιθυμεῖν, γλίχεσθαι, ὀρέγεσθαι, ἡττᾶσθαι similibusque: nonnumquam tamen ὑπό τινος ἁλίσκεσθαι dixit nullo significationis discrimine, veluti p. 42 C: ὑπάρχει δὲ ἐγκαλλωπίζεσθαι σοὶ μὲν ὑφ' ὁποίας ἑάλωκας, τῇ δὲ ὑφ' ὁποίου σπουδάζεται, et p. 91 C. προδεικνύναι — χρεῶν ἀποκοπάς, γῆς ἀναδασμοὺς — πικρὰ δελεάσματα τοῖς ὑπὸ τούτων ἁλισκομένοις, et sic alibi saepius. Idem plane apud eum denotat τούτων ἁλισκόμενος et ὑπὸ τούτων, scilicet τούτων ἐρῶν, ἐπιθυμῶν, ἱμείρων, sed utraque haec loquendi forma alienissima est ab antiquo et sano Atticorum loquendi usu.

(*Continuabitur.*)

C. G. COBET.